POLIROM

dan sociu

URBANCOLIA

Înainte de acest text, eu nu am existat.
Nu sînt decît produsul imaginaţiei înfierbîntate
a lui Dan Sociu, care m-a conceput într-o seară de beţie,
într-un bar din Iaşi. Dacă el s-ar opri din băut şi din scris,
eu aş dispărea. Dacă eu dispar, şi el se evaporă.

Pascal Bruckner

Dan Sociu

URBANCOLIA

Editura POLIROM
2010

Urbancolia – Dan Sociu

© 2010 by Editura Polirom

www.polirom.ro

Iaşi, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

Bucureşti, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,

sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Coperta : Cătălin Furtună

ISBN ePub: 978-973-46-2957-2

ISBN PDF: 978-973-46-2958-9

ISBN print: 978-973-46-1062-4

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea prin orice mijloace şi sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum şi alte fapte similare săvârşite fără permisiunea scrisă a deţinătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislaţiei cu privire la protecţia proprietăţii intelectuale şi se pedepsesc penal şi/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată de elefant.ro

Dan Sociu s-a născut în Botoşani, la 20 mai 1978. A publicat: *borcane bine legate, bani pentru încă o săptămînă* (Junimea, 2002, Premiul Naţional pentru Poezie „Mihai Eminescu“ – debut); *fratele păduche* (Vinea, 2004); *cîntece eXcesive* (Cartea Românească, 2005, Premiul pentru Poezie al Uniunii Scriitorilor din România). Este prezent în antologiile: *Club 8 Poetry* (Editura T, 2001); *Ozone friendly* (Editura T, 2002); *hat jemand etwas gefragt?* (Versus, 2003); *No Longer Poetry* (Heaventree Press, 2007), *Poveşti erotice româneşti* (Trei, 2007); *New European Poets* (Graywolf Press, Minnesota, 2008). Publică în majoritatea revistelor şi ziarelor româneşti, precum şi în reviste din Austria (*Wienzeile*), Suedia (*Ord&Bild* şi *Lyrikvännen*), Polonia (*Lampa*), SUA (*Circumference*, University of Columbia), Serbia şi Spania. În 2006, revista *22*, în urma voturilor a peste 20 de critici literari, l-a desemnat ca fiind cel mai bun tînăr poet al momentului. În 2007, la Colocviul Tinerilor Scriitori Cluj, a fost votat de colegii de generaţie ca fiind cel mai popular tînăr scriitor. A tradus în 2007 prima antologie în limba română a poeziilor lui Charles Bukowski, *Dragostea e un cîine venit din iad* (Polirom), şi pregăteşte, pentru aceeaşi editură, o antologie din poeziile lui Seamus Heaney. A fost invitat de scriitoarea Herta Müller la Literaturfestival Berlin, 2007, şi, la recomandarea lui Mircea Cărtărescu, a obţinut o bursă la Akademie Solitude, 2008. A fost invitat pentru lecturi publice în Slovenia, SUA, Cehia, Polonia, Suedia, Austria, Republica Moldova. În prezent, lucrează ca redactor al Editurii Cartea Românească.

În 2005 a fost redactor-şef al ziarului *Curierul de Botoşani*, publicaţie condusă de ofiţerul american Derrin R. Smith, experienţă care stă la baza romanului *Urbancolia*.

Dirigii, pe oriunde o fii

Dacă oamenii nu vin cu noi, nu contează.
Îi avem deja pe copiii lor.
Adolf Hitler

Acum eşti în trenul care intră în gara Ciotat, treci prin pupilele mărite de vrajă ale spectatorilor din primul rînd, printr-un tunel de 110 ani, prin Club A, unde m-agăţi, din mers, în ciorapii tăi de plasă, aluneci în intercity-uri Bucureşti-Iaşi-Bucureşti-Iaşi-Bucureşti-Iaşi-Bucureşti, în metroul Izvor-Universitate şi peste o jumătate de oră o să intri într-o garsonieră cu fotografiile noastre înrămate pe rafturi şi alte cîteva zeci de mega cu noi adunate pe hard şi pe cd-urile împrăştiate pe podea, zgîriate şi prăfuite.

Pe podea, pe salteaua improvizată din perne şi cîrpe, pe care o coşi o dată la cîteva zile şi în fiecare noapte se rupe, te aştept dezbrăcat, ca poetul ucrainean, *cu laptopul fierbinte pe coaie.*

Poetul ucrainean, peste care tocmai am dat din întîmplare, la capătul a o sută de link-uri în care-am căutat veşti despre tine, spune că laptopul îmi va fute potenţa, el pare resemnat, e un erou al literaturii, va continua să scrie, să boxeze tastatura pînă cînd îi vor exploda genitalele. Pe mine mă îngrijorează informaţia, apoi îmi amintesc că astăzi am fumat două pachete de ţigări şi am băut şase beri şi mă liniştesc – nu se compară efectul radiaţiilor cu ce pot să-mi fac *eu.* Şi nici măcar nu scriu atît de mult şi de des. Cît despre sex, de-acum încolo, cine ştie.

Am 28 de ani şi aştept să intri pe uşă, deschid a şaptea bere şi mă uit la primele filme din lume: primul sărut, un pupat mut, alb-negru, între doi oameni cumplit de urîţi. Noi doi sîntem mai arătoşi, mă gîndesc, am fi meritat să jucăm în filmul ăsta. Mi-e ciudă că nu ne-am întîlnit pe la

1890, să le pozăm fraţilor Lumière. Ai fi purtat rochiţa crem şi mărgele de lemn sau, mă rog, ce-ai fi vrut tu.

Şi eu, la fel, ce-ai fi vrut tu.

Poate una dintre cămăşile pe care mi le-ai cumpărat iarna trecută de la Kenvelo, cămăşi de vară, ca şi cum mi-ai fi promis că la sfîrşitul verii, adică acum, o să intrăm în magazine să luăm pulovere, mănuşi, bocanci. Şi cred că ne-ar fi mai uşor să facem asta împreună dacă te-ai întoarce.

Clădirea în care lucrez e una foarte veche şi cochetă şi regizorii se dau în vînt după ea, în fiecare lună se toarnă acolo un film, un videoclip sau o reclamă. Dimineaţa, cînd merg la job, intru pe platoul de filmare, păşesc peste cabluri, îi salut din priviri pe luminişti. Şi, ca de obicei, îmi închipui cum o să vină regizorul la mine, din clipă în clipă, şi o să-mi spună:

– Scuză-mă, te urmăresc de cîteva zile şi am observat că eşti foarte, foarte trist. Se-ntîmplă că am mare nevoie de cineva ca tine pentru filmul meu. Am organizat zece mii de castinguri pînă acum şi încă n-am văzut, în tot Bucureştiul, o faţă atît de melancolică şi de îndrăgostită ca a ta. Nu-ţi pot oferi decît un rol principal şi cîteva zeci de mii de euro, dar pot, măcar, să-ţi garantez că în ultima scenă personajul tău rămîne cu o vagă, firavă speranţă că ea s-ar putea întoarce la el, cîndva... Ce spui?

Sînt beat şi te aştept şi mi-e ciudă că n-am fost selectaţi de fraţii Lumière pentru *Sărutul* lor, iar acum *chiar* că nu mai avem nici o şansă...

1

I got my violence in high-def ultra-realism
Nine Inch Nails

Eram o femeiuşcă leşinată în braţele ei

Eternitatea, Pascal, a început pentru mine într-o seară de iarnă a anului 2005, în Iaşi, la mijlocul distanţei dintre clubul Black Out şi magazinul non-stop înspre care mă îndreptam să cumpăr prezervative.

Non-stop din care ea tocmai ieşea cu o cutie de Durex Classic într-un buzunar de la blugi şi un pachet de Orbit *professional* în celălalt. Pentru *classice* mă hotărîsem şi eu, mi se părea că oricum sînt prea îndrăzneţ doar pentru că m-am gîndit să le cumpăr, dar că nu voi fi într-atît de îndrăzneţ încît să creez situaţia care să-mi permită să le şi folosesc şi că a doua zi, ca de fiecare dată, le voi da cadou unui prieten, *classicele* deci erau deja prea mult, celelalte, cu arome, cu clopoţei, fosforescentele şi cele cu striaţii m-ar fi făcut să mă simt ca un pervers, o şi vedeam pe ea ascultîndu-mi propunerile scîrboase, răbdătoare şi politicoasă o vreme, apoi izbucnind:

– CUM ŢI-AI PUTUT IMAGINA CĂ *EU* M-AŞ FUTE VREODATĂ CU *TINE* ??????????? CĂ *TE*-AŞ LĂSA SĂ *ŢI*-O BAGI ÎN *MINE* !!!???!!!??? ŞI PUN PARIU CĂ EŞTI ATÎT DE PERVERS ÎNCÎT AI ŞI PREZERVATIVE, PROBABIL DE-ALEA CU AROME !!!!

La gumă de mestecat nu mă gîndisem. Imaginaţia şi curajul meu nu băteau suficient de departe cît să mă împingă îndeajuns de aproape de ea ca să o şi sărut.

A lăsat, clac!, să se trîntească uşa magazinului în urma ei, a făcut doi paşi înainte şi şi-a strecurat braţele sub pulpanele paltonului meu maro. O serie de treizeci, patruzeci de degete terminate-n unghii lungi şi dulci mi s-au înfipt în spinare, alte cîteva mii au coborît sub cureaua blugilor.

Eram o femeiuşcă leşinată în braţele ei. Mă săruta. Îmi strîngea fesele în palme. Îmi ciupea sfîrcurile. Mă mîngîia între picioare. Îmi muşca lobii urechilor. Nu mă simţisem niciodată atît de delicios de pasiv, mă umezisem, prin vene îmi curgea ciocolată caldă şi aş fi vrut să mă arunc pe spate în zăpadă, să o trag deasupra mea şi să mă călărească.

Sărut lung, la marea sufocare, *travelling* circular, muzici...

La fel de repede şi de zăpăcitor pe cît începuse să mă ronţăie, s-a tras înapoi:

– Răbdare, iubitul meu, hai să nu-l lăsăm pe Bruckner singur.

Un fel de a spune „să nu ne pierdem prada“, pentru că în jurul tău nu era de găsit nici măcar un centimetru de singurătate, cel puţin douăzeci de bunoace estice te priveau ca pe un rock-star, „oh, me loving *bitter moon*, me thinking very cool movie“, pentru puştoaicele alea din Ieşi erai bărbatul parizian celebru, ale cărui cuvinte şi fantasme au dat pe spate Hollywoodul, şi, mai mult de atît, un Iniţiat, unul care are la degetul mic chinuitoarele secrete ale Futaiului.

Erai Pascal, ăla care scrisese *Lunes de fiel*, cartea care ne bulversase în anii ’90, pe cînd eram liceeni într-o ţară ale cărei şcoli n-aveau minima decenţă de a ne învăţa cîte ceva şi despre obscenitate. Într-o cultură creştin-ortodoxă machoistă, care mă intimida cu legile ei încremenite, mi-ai luat o piatră de pe inimă punînd în vorbe scrise ceea ce abia aveam curaj să gîndesc – DORIM CU TOATĂ VOIOŞIA CA AMORURILE NOASTRE SĂ NU AIBĂ NICI UN SENS, SĂ FIE STÎNGACE ŞI NEAVENITE !

Nu mai văzusem niciodată atîtea femei frumoase extaziate de prezenţa unui singur bărbat.

Şi ele:

Învaţă-ne, Învăţătorule, tu, care vorbeşti limba corpusculilor Krause, vorbeşte pizdulicelor

noastre!

Să crăp, să înnebunesc dacă nu va fi şi viaţa mea aşa, mi-am spus.

Viviana dansa în mijlocul clubului, pentru toată lumea, dar cu ochii pe mine.

În miezul creierului meu o piticuţă, o făptură făcută numai şi numai din încîntare, peste care creştea încet, încet o anvelopă de îndrăgostealã, se mişca în ritmurile Vivianei, copiindu-i mişcările.

Eram un băieţel care priveşte sufocat de veneraţie mişcările mamei.

Iubitul meu, spusese, mi-am amintit brusc.

Aveam în mînă o sticlă de bere – mi-am desprins degetele şi i-am dat drumul – tăiată de lumina stroboscoapelor, sticla părea că s-a oprit în aer la jumătatea distanţei dintre braţul meu şi podea – a dispărut în beznă – s-a desfăcut la picioarele mele într-o mie de petale argintii – din mijlocul lor a ţîşnit un lichid care trebuie să fi semănat cu sperma căutătorilor de perle – *iubitul meu*, spusese – mă simţeam ca un rock-star.

Cu cîteva zile înainte, mă sunase:

– Bună, Dan. Sînt Viviana, ne-am cunoscut în Club A. Acu’ două luni, nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti...

...ştiam destul de bine cu ce se ocupa el, de fapt, printre altele: ancheta şi tortura prizonerii, într-un program de training pentru anchetatori şi torţionari

În vara anului 2005 s-au purtat dungile şi eu habar n-aveam. Nu vedeam şi nu mă interesa nici o altă femeie în afară de şefa mea, care purta rochii blue iris, culoare ce avea să fie la modă abia în 2008, după cum mi-a spus chiar ea. Şi sandale romane, acele încălţări minunate care *urcă* pe picioare, se înfăşoară în jurul pulpelor, le ţin *strîns*, în chingi, desenează pe pielea arămită de soare un fel de iederă albă, înduioşătoare, pe care o urmăream – visam să – cu limba în fiecare seară, după ce îi voi fi desfăcut, îngenuncheat, şnururile de pe picioarele obosite şi prăfuite.

Şefa mea, *Diriga*, cum îi spuneam, avea picioare lungi, subţiri, argintii şi dansa cu ele pe nervii mei, dimineaţa, pe sub masă, la şedinţele de redacţie. Discutam aprins despre ultima decizie a Consiliului Judeţean – cu degetul mare de la piciorul drept îmi mîngîia gleznele. Bugetul pentru repararea drumurilor – se apleca uşor în faţă, pe deasupra ceştilor fierbinţi de cafea, şi, ca din întîmplare, breteluţa rochiei îi aluneca de pe umăr. Noile tarife ale notarilor – îşi trăgea scaunul mai aproape, cît să poată vedea cifrele din agendă, îşi lipea coapsa de coapsa mea.

Se plictisea şi se juca din plictiseală cu mine.

Jurnalismul o plictisea, dar n-avea altceva mai bun de făcut pînă cînd i se va fi întors iubitul din Washington. Îl cunoscuse cu jumătate de an în urmă, în holul unui hotel. Derrin avea 50 de ani, era ofiţer antitero, lucra pentru CIA şi, oficial, venise în România să inspecteze terenul pentru viitoarele baze NATO de pe lîngă Prut.

Specialist în arme neconvenţionale, coleg de birou cu Condoleezza Rice, prieten, într-un mod tulbure, pe care, la început, nu-l înţelegeam, cu dealde Iliescu, Băsescu, Geoană şi Talpeş, Derrin dăduse, totuşi, în cea mai patetică bîlbîială la întîlnirea cu roşcata mahmură – tocmai cobora de la un chef – despre care crezuse, datorită fustei de-un deget şi a mersului ei legănat, că e una dintre prostituatele hotelului. Dar avea şefa mea ochi de copil şi o privire de fată sărmană din est, iar asta a fost destul pentru acest James Bond în mizerie – bărbat trist între două vîrste trimis într-o misiune ingrată undeva la mama dracului, la zeci de mii de kilometri depărtare de o nevastă nevrotică şi două fiice care nu-i mai vorbeau de cîţiva ani, de cînd aflaseră, studente fiind, că tatăl lor e, printre altele, şi un ucigaş de palestinieni, sau, mă rog, un ucigaş de palestinieni ucigaşi, dar jusţti în cauza şi lupta lor sfîntă – să se îndrăgostească rău de adorabila romăncuţă. În jumătate de oră erau în camera lui şi o altă jumătate de oră şi-a petrecut-o între picioarele ei, sugîndu-i şi lingîndu-i labiile portocalii, ca feliile de caise confiate, la care, după cîteva luni, cînd m-am aruncat înfometat asupra lor, *Diriga* mi-a interzis categoric accesul,

– nu-mi place preludiul de nici un fel!, nu suport buze băloase pe piele!, palme transpirate pe sîni!, şi în special limbile-n pizdă!, limba-n pizdă e fază de şmecher care-ncearcă să mi-adoarmă mintea şi să mă controleze! –

dar pe american l-a lăsat totuşi să-şi facă numărul, doar pentru ca mai tîrziu să-i explice exact cum stau lucrurile şi ce-aşteaptă de la el.

Voia să fie şefă.

Aşa că bătrînul amorez Derrin a fost nevoit să-i cumpere un set de *strap on*-uri şi un mic post de televiziune locală. Dildourile îi foloseau, bineînţeles, pentru a fi violat, dar, se-nţelege,

numai cînd şi unde avea ea chef, fără a ceda nici o clipă la rugăminţile lui de a o atinge, săruta, mîngîia, *just for a sec, angel, please, just let me strike your hair*, iar postul tv, cum am mai spus, trebuia să-i dea o ocupaţie în lunile în care el era absent, fiind trimis în cîte o ţară din aia prăfoasă, nasoală, unde avea sarcina să le arate unor nebuni la cap cum să lupte împotriva altor nebuni la cap.

Una dintre îndatoririle mele în redacţie era să fac subtitrările în română pentru micile reportaje, de un sfert de oră, ale lui Derrin, aşa că ştiam destul de bine cu ce se ocupa el, de fapt, printre altele: ancheta şi tortura prizonerii, într-un program de training pentru anchetatori şi torţionari.

Aveam, zilnic, inboxul burduşit cu filmuleţe cu ouă explozive descoperite pe rafturile unui supermarket din Haifa, arme automate capcană, din cele cărora civilii israelieni erau obligaţi prin lege să le scoată încărcătorul imediat ce le găseau *uitate* pe la colţurile străzilor – în fundal, întotdeauna, vocea lui sexy, semănînd incredibil de mult cu cea a lui Don LaFontaine, povestea, fix ca-n trailerul unui film, cu jumătăţi de frază, cu expresii bombastice, nemaipomenitele lui aventuri în zonele erogene, din punct de vedere mediatic, ale lumii. Din cînd în cînd, printre acele dovezi ale *ingeniozităţii şi ticăloşeniei infinite ale teroriştilor*, cum le spunea el, Derrin *scăpa* în attach şi cîte o fotografie, de obicei cu rezoluţie mai slabă, făcută cu telefonul mobil, numită thisisforyouangel.jpg sau waraface.jpg, înfăţişînd doi, trei indivizi raşi în cap, dezbrăcaţi, cu mîinile legate la spate, în genunchi, cu botniţe metalice şi lese *flippy* la capătul cărora, ţinînd firele bine întinse cu mîinile lui mari, vînjoase, zîmbea însuşi patronul nostru.

Fotografiile, dovezi şi, în acelaşi timp, jurăminte de dragoste şi supunere, erau făcute să bucure ochii şefei mele, dar, totodată, Derrin mă lua şi pe mine martor la jocurile lor.

Ştiu ce vrei să mă întrebi, Pascal:

Îţi cerşea şi îţi forţa binecuvîntarea?

Simţise că ţi-o freci în fiecare noapte pe aceeaşi fantezie: tu, întins pe spate, pe podea, Diriga deasupra, în picioare, îţi strînge, ca într-o menghină, tîmplele-ntre glezne, Diriga se lasă pe vine, oasele îi pocnesc uşor, Diriga îşi coboară pizda mustoasă pe faţa ta, pizda ei e atît de fierbinte, încît îţi topeşte superadezivul misterios care îţi ţine lipite buzele – şi buzele tale încăpăţînîndu-se, împotrivindu-se înverşunate violului, mmmm! mmmm! – şi pizda ei futîndu-te-n gură, o dată şi încă o dată, şi încă o dată, în gură acolo, sufocîndu-te?

Se simţea ameninţat sau excitat de prezenţa ta zilnică în preajma angelului său?

Sau şi-şi?

Altfel de unde atîta imprudenţă la unul care lucrase timp de 25 de ani ca, printre altele, specialist în Tactical Intelligence and Strategic Intelligence pentru US Marine Corps şi ale cărui viaţă & memorie erau un mambo-jambo de secrete care mai de care mai periculoase?

Sau avea, pur şi simplu, încredere în tine?

Pe rînd, o să ţi le lămuresc pe toate, atît cît le ştiu şi eu.

Încredere, da, poţi să-i spui şi aşa, ar fi avut şi de ce, nu l-aş fi dat niciodată în gît, pentru că eram de acord cu toate metodele şi activităţile lui şi eram mîndru că-l cunosc. Şefa mea cu atît mai mult.

Ceea ce nu ne-a împiedicat să ne pişăm pe sentimentele lui.

Bătrînica din Łódź eram eu

Viaţa & memoria mea, pe de altă parte, erau varză. Varza verzelor.

Aveam 27 de ani şi trăiam cu maică-mea într-o sărăcie *d'aia*. Ca să fiu mai exact, dacă, să zicem, am fi încercat vreodată să obţinem o subvenţie pentru căldură – ceea ce, din mîndrie, dar şi din timiditate, n-am fi făcut-o niciodată –, un deştept de funcţionar ne-ar fi explicat cam aşa poziţia noastră socială: dumneavoastră vă încadraţi sub maxim, ăsta fiind, adică, venitul minim pe economie, dar nu vă pot încadra la nici o categorie de venit, venitul vostru fiind, de fapt, după contul bancar, mult sub zero, undeva la nivelul la care, dacă ar fi la plus, aţi intra în revista *Capital*, la cei mai bogaţi români.

Sau, mai simplu spus, dacă s-ar face un top cu cei mai săraci români din *low-middle-class*, aţi intra lejer printre primii zece calici ai ţării. Aşadar, dumneavoastră intraţi la categoria de subsupravieţuitori, caz în care nu vă putem da subvenţie, care, după cum se ştie, e pentru subvieţuitori – de-aici şi numele –, adică acei muritori care se plasează cu un grad sub vieţuitori, vieţuitori care, deşi construcţia cuvîntului pare să spună exact opusul, le sunt superiori supravieţuitorilor. Supra, doamnă – ar fi ţinut-o tot aşa, cu glume de căcat, funcţionarul –, nu vine de la „deasupra", ci de la supranatural, adică e vorba de românii care trăiesc în ciuda tuturor legilor fizicii.

Mama era profesoară de română şi cîştiga cei mai puţini bani din lume, eu scriam „poveşti adevărate" la revista *Poveşti adevărate*, 500 de mii bucata.

Cînd mama mea a aflat că poveştile din revista pe care o citea cu sufletul la gură de cîţiva ani buni nu sînt adevărate – poveşti pe care *le discuta* în fiecare zi cu colegele în cancelarie, poveşti pentru ale căror personaje necăjite, lovite de soartă, a încercat să facă de multe ori colectă şi chiar a reuşit să strîngă o dată cîteva pături şi haine vechi pentru o femeie cu doi copii părăsită de soţ din cauza tocmai a surorii vitrege a tatălui ei, care n-avea nimic deosebit ca femeie, ceea ce înseamnă că-i făcuse omului farmece, cînd i-am mărturisit că toate alea-s inventate de tîrtani ca mine –, a plîns o zi întreagă. Şi m-a blestemat. Dar erau ceva bani care ne veneau şi a înţeles şi s-a obişnuit, deşi cred că abia atunci, după cinci avorturi, o naştere şi o lungă şi prematură văduvie – taică-miu a murit cînd ea avea 30 de ani –, şi-a pierdut cu adevărat inocenţa.

În rest, dacă e adevărat că repetiţia creează semnificaţia, fiecare dintre zilele mele mustea de adînci semnificaţii.

Practic, nu mi se întîmpla niciodată nimic şi asta de cîte şapte ori pe săptămînă, de fiecare dată în acelaşi fel.

Sau, mai exact, cu o imagine care mă obseda pe atunci: regizorul polonez Kieślowski povesteşte în memoriile lui că în orăşelul Łódź, în care şi-a făcut studenţia, trăia pe aceeaşi stradă cu el o bătrînă care nu avea wc în casă, aşa că era nevoită să meargă la o budă publică, aflată la cîteva sute de metri mai încolo. Cum femeia era foarte, foarte bătrînă şi se mişca foarte, foarte greu, îi lua cam opt ore să ajungă la grupul sanitar şi să se întoarcă acasă. După care, frîntă de oboseală, se culca. A doua zi, aceeaşi poveste.

Bătrînica din Łódź eram eu.

Dimineaţa mă trezeam pe la nouă, beam cinci cafele şi fumam jumătate de pachet de ţigări, mă uitam la televizor pînă pe la patru, cinci după-

amiază, timp de o oră boxam în tastatură un sfert de poveste adevărată, apoi ieşeam în tîrg.

Ieşeam e un fel de a spune, de fapt coboram, cu o carte sub braţ, scările blocului, făceam doi paşi şi intram în crîşma cartierului. Pînă pe la zece seara beam, singur, la cea mai retrasă masă, cea plasată chiar sub televizor, unde nu s-ar fi aşezat nimeni, rădeam cîteva votci şi citeam. După o vreme, cînd, inevitabil, începeam să mă simt rău – greaţă, mă durea capul, mă usturau ochii –, mă ridicam, clătinîndu-mă, îmi luam cartea, urcam scările, uneori chiar vorbind cu ele, le ciupeam colţurile sau le pălmuiam, cu vîrful degetelor, suprafeţele reci şi jegoase, certîndu-mă, în acelaşi timp, în cap, pentru cabotinismul gesturilor, intram în casă, mîncam ceva la repezeală şi mă aşezam lîngă mama, în faţa televizorului. De obicei, ea cumpăra seara o sticlă de votcă, din care aveam şi eu partea mea.

În anul ăla – e vorba de anul trecut, dar încă nu m-am obişnuit să-l percep aşa, mi se pare că toate astea s-au întîmplat în altă viaţă –, posturile tv au dat numai şi numai chestii băşinoase. A fost o uşoară revigorare în timpul regizării crizei ostaticilor, dar, din păcate, s-a terminat prea repede. Posturile tv sărăciseră, se zgîrciseră sau ne luau de proşti, pentru că repetau pînă la durere filmele – şi filmele au fost de cînd mă ştiu singura mea sursă de emoţii adevărate. Lui taică-miu nu-i plăceau, mama le adora şi, cum nu avea cu cine să meargă la cinema, mă tîra în fiecare săptămînă într-o sală puturoasă şi îngheţată – preferatele ei erau cele ruseşti, sentimentale, îi urmăream, cu coada ochiului, profilul biciuit de lumină şi întuneric, alb ca o pădure de mesteceni, roşu ca un parc leningrădean toamna, dezolat ca o haltă siberiană. Declaraţiile de dragoste pompoase, liricoide ale bărbaţilor îi dilatau pupilele, îi înmuiau obrajii, obişnuitele scene tragice, sinucideri, morţi eroice pe front se reflectau în

privirile ei înspăimîntate, de o mie de ori mai adevărate şi mai pure decît cele de pe ecran, de pe *celălalt* ecran – fără poză, fără fiţe stanislavskiene. Şi, din cînd în cînd, grimasa oribilă, obrajii scuturaţi de plîns – evident, o altă eroină abandonată.

Votca pe care o beam în fiecare seară era ieftină şi proastă, conţinea, după cum ştia toată lumea, sodă caustică, şi nu reuşea să mă euforizeze cîtuşi de puţin.

Cărţile mă oboseau.

Uneori, înainte de culcare, mă masturbam străduindu-mă să nu mă gîndesc la nimeni şi la nimic.

Cu mama vorbeam puţin, aproape deloc, şi singurele momente cînd privirile noastre se întîlneau erau atunci cînd ne certam de la telecomandă sau de la sticla de băutură.

Era, cumva, OK în cutiuţa mea, în ghetou. Nimic nu mă mişca, nimic nu mă speria. Mi-era mai puţin teamă de moarte, cît de zvonul sinistru că *ei* au de gînd să bage dublaj sincron peste filme.

Putrezeam în pace. Pînă cînd, cum se întîmplă de obicei, au venit americanii să mă elibereze – cu forţa.

Derrin şi Diriga au intrat în crîşma mea într-o seară de vineri…

Derrin şi Diriga au intrat în crîşma mea într-o seară de vineri, pe la ora 9, cînd tocmai mă pregăteam s-o şterg acasă, să prind *Die hard 2*. Era acea perioadă a anului cînd se dădea *Die hard 2.*

I-am văzut, prin sticla murdară a paharului, chiar în clipa în care îmi îndesam pe gît ultima picătură de votcă – picioarele ei, rochia albastră strînsă pe coapse, sau şolduri? întotdeauna le confundam, atît de puţin mă pricepeam la femei, iar alături, păstrînd distanţa, pe care ea i-o impusese, un bărbat înalt, solid, ras la sînge, cu ochelari de soare.

– Sînt libere scaunele astea două?

Pubisul umflat, aproape lipindu-mi-se de frunte, *aşa* de lungi îi erau cracii...

De timiditate, m-am zburlit:

– Da, sigur... Dar e cam nasol aici, sub televizor... E gălăgie...

– Păi, şi tu de ce stai? Sînt şi alte mese libere...

– Exact. Asta te-aş întreba şi eu.

– Derrin te place.

De timiditate, m-am înmuiat.

Derrin – Dan. Do you speak English? Yes. Great! Do you want something to drink? I'm buying. OK, buy me a vodka. Great!

În mai puţin de o oră, am devenit *best pals*.

După două ore, ştiam totul despre el şi despre misiunea lui în zonă. Fără nici o jenă – şi deloc ca-n filmele cu spioni – mi-a dezvăluit, aproape în joacă, aproape plictisit, locaţiile celor două închisori CIA din România.

După trei ore, cunoşteam în amănunt planurile politice ale americanilor pentru ţărişoara noastră pe următorii cinci ani. Mi-a desenat o schemă

îmbîrligată, de tip arbore, cu nume de granguri, politicieni, partide, ministere, comitete şi comiţii. *Prietenii* erau notaţi cu F, *indezirabilii* marcaţi cu un X hotărît.

Şi totul a luat-o razna, cam aşa:

Diriga observă un F barosan lîngă numele lui Năstase. Miaună:

– Dar, Derrin, iubire, e atît de nesuferit...

Şi îl priveşte lung, şi genele îi fîlfîie...

– Da, Derrin, e un gras prost, aprob eu.

007 chicoteşte ca o şcolăriţă:

– Aşa-i, nici eu nu înţeleg de ce-l mai *ţinem*...

Şi harşti!, cu X-ul, ca pe vite. Pe tăcute, îi mai arăt cu degetul încă vreo doi graşi proşti. Derrin dă din cap, amabil, şi îi îngroapă cu biluţa pixului. Derrin ne zice şi de intrarea în Europa. El şi-ai lui au stabilit-o pentru 2010. *Diriga* face botic:

– Dar, *honey*, am mai vorbit despre asta... Eşti un băiat rău, rău, Derrin!

De data asta întoarce capul spre mine şi mă priveşte lung, şi genele îi fîlfîie... Sînt beat, abia pot să vorbesc... *Aici e o treabă al drecu' de importantă, atenţie!*, îmi şopteşte careva în fundul creierului.

– Da, Derrin, e prea tîrziu doomiiece... Nu ne mai ţinem pîn-atunci... Derrin, fă-o pentru amărîtul ăla, dacă nu pentru altceva, zic, şi-i arăt un proletar jigărit care bea sprijinit de tejghea, iar paharul cu rom îi tremură şi mai mult dă pe jos decît duce la gură...

Ca prin ceaţă, o văd pe Dirigă cum bea pînă la fund din sticla de Cola, apoi o strecoară în poşetă. Se ridică şi porneşte spre budă. Americanul o urmează. Se întorc după zece minute, picioarele ei flutură, triumfătoare, printre mesele şi scaunele de plastic, beculeţele de pe pereţi, aprinse la Crăciun şi uitate acolo, aruncă pe fundul ei steluţe argintii, pe mătasea albastră, şi dungi roşii şi albe...

Iese şi Derrin, transpirat, din budă, se opreşte lîngă proletarul jigărit şi urlă, vesel, în urechile păroase ale ăluia:

– *My friend, you have my word: in 2007 you'll be an European!*

Şi se aşază, mulţumit, înapoi la masă. Diriga îi face semn femeii de la bar să ne mai aducă un rînd, două votci duble pentru mine şi pentru prietenul nostru şi o Cola pentru ea, apoi mă întreabă:

– Dan, văd că te pricepi la politică sau, mă rog, la televiziune. Derrin vrea să-mi dea bani să fac un post tv. Ce zici, te bagi într-o poveste de-asta? Nu luăm nici un fel de publicitate, că n-avem nevoie, avem şi protecţia ambasadei americane, aşa că putem să futem pe cine vrem noi din tîrgul ăsta. Ce zici, futem ceva, cît să ne distrăm puţin?

Şi i-am simţit vîrful pantofului desenîndu-mi flori de cîmp între picioare.

– Absolut, i-am spus, sufocat, că aş fute ceva.

...asta e Ultima, îmi spuneam şi gîndul mă umplea de melancolie...

Dacă avea dreptate Buffy, ucigaşa de vampiri, în ce zicea în episodul 36, cum că „trupul lui Lucifer se aprinde şi se destramă, or, acest corp a fost al universului care l-a precedat pe al nostru; lumea noastră va fi creată ca urmare a acestei catastrofe şi în chip de reparaţie“, atunci musai să pun şi eu puţin umărul la această reparaţie, simţeam că-mi venise timpul, şi prima mişcare era să încep să-mi repar propria viaţă…

…hotărîsem în noaptea aia, a marii întîlniri, la ora 4, la reluări. Eram beat şi nu aveam somn. O priveam pe Buffy cum îşi înfige tenişii Converse în feţele unor monştri violacei, storcindu-le, şi mă masturbam, în fotoliu, pe sub pătura aspră chinezească din păr de cămilă, cu o pasiune pe care n-o mai pusesem de ani de zile în afacerea asta, dar şi cu delicateţe, pentru a nu o trezi pe mama, care dormea în spatele meu, pe patul vechi cu saltele umplute cu iarbă de mare, pe care cu 27 de ani în urmă îl însămînţase pe tata şi aşa mă pusese şi pe mine pe generic, pat ale cărui saltele puţeau groaznic din cauza enuresisului meu de pînă pe la 10 ani şi ceva, aproximativ 15. Enuresisul, spunea o doamnă psihanalist la o emisiune de pe OTV, îşi are punctul de plecare în momentul în care copilul îşi surprinde părinţii copulînd…

…mi-o frecam imaginîndu-mi că-i văd pe-ai mei copulînd, copulîndu-mă chiar pe mine, în noaptea aia de-acu’ 27 de ani, tata, solid şi brunet, mama, blondă şi subţire, agăţată cu picioarele de umerii lui, şi mama era, pe rînd şi în acelaşi timp, cînd Buffy mîngîindu-i cu converşii urechile, cînd

Diriga coborînd sub masa de plastic din crîşmă, înaintînd uşor în patru labe, strecurîndu-şi limba prin găurica dintre picioarele mele, mama uitase, iarăşi, să-mi cîrpească blugii…

…apoi, ca de fiecare dată, în dup-amiezile de vară, la bunici, intram pe furiş în camera mamei – dormea cu faţa în jos, înfundată în perne –, o dezbrăcam încet, scoteam dintr-un borcănel cîteva omizi, uneori şi cîte un vierme alb, cules de lîngă gardul abatorului, unde lucra bunicu', le aliniam ca pentru startul unei întreceri pe spatele ei dezgolit şi vietăţile începeau să se răspîndească, unele o luau la vale, înspre fese, altele se căţărau pe braţe, se opreau lîngă ceafă şi se rostogoleau, lăsînd o dîră lucioasă ca o cremă pe spinarea ei – cred că am simţit-o de cîteva ori pîndindu-mă de după un copac în timp ce căutam viermi lîngă gardurile abatorului…

…şi tot aşa, am recapitulat, extaziat, toate labele de pînă atunci…

…şi erau cîteva mii… cu fanteziile lor, cu materialele de lucru… la 13 ani, picioarele fetiţei japoneze cu ochii mari din desenul animat cu Sandybell, mama intrînd semidezbrăcată în baie, un grup de dansatoare folclorice kirghize, rotindu-se, cu fustele încremenite în aer, într-o fotografie din revista *URSS*, bulanele lor strălucitoare de colhoznice, mama ieşind din baie, într-un halat cu cordonul neglijent legat, fotografiile cu femei dezbrăcate din *Procesul de la Nürnberg*, triunghiurile alea de păr pubian, singurul semn exterior omenesc şi feminin care le mai rămăsese, şi nu pot să-mi explic excitaţia pe care o simţeam văzîndu-le decît prin ignoranţa în care fusesem crescut, ruptura dintre afecte şi informaţii care avea să mă ţină în lagărul virginităţii umilitoare pînă la 27 de ani, au urmat televiziunea prin cablu, pe cînd aveam 16 ani, filmele porno nemţeşti şi

mai ales cele italiene, ale lui Mario Salieri, acest Mozart al pornografiei, filme pentru care stăteam treaz pînă pe la două noaptea, şi uneori mama ieşea somnoroasă şi aproape goală şi se ducea la baie, mă opream înfricoşat din frecăngeală, mă prefăceam că dorm, mai tîrziu nu mi-a mai păsat, visam cum mă prinde şi fanteziile se combinau…

…pe cînd făcusem optăşpe, mama a luat în gazdă o fată de la liceul textil, o roşcată trupeşă, cu un fund ca o savarină uriaşă, de sub care mă aşteptam, cînd se aşeza seara lîngă mine, ca să ne uităm la televizor, să izvorască un pîrîiaş alb şi cafeniu şi roz, sucuri şi creme şi ciocolată, să se ridice, uriaşă, în picioare şi să-şi pună fesele umede ca o pizdă peste faţa mea şi pizda cu labiile cît sînii unei cofetărese grase dintr-o cofetărie de cartier, de-aia în care nu intră nimeni şi viespile se bălăcesc în prăjituri, să-mi dea, ca la Brumaru, să sug şi să mă chinuie, blocîndu-mi, ore în şir, orice posibilitate de a vedea ecranul… cu ea am practicat pentru prima oară laba ascetică, fără *full-contact*… mă întindeam pe spate, îmi sugeam, în capul meu, şi îmi lingeam chiriaşa pînă mi se scula, interzicîndu-mi, sub ameninţarea clară şi foarte serioasă a tăierii mîinilor, să mă ating… roşcata a fugit în Dubai, pe cînd era în clasa a unşpea, cu un individ pe care-aveam să-l recunosc, mai tîrziu, dintr-o fotografie pe care mi-a trimis-o ea pe mail, ca fiind Ali Imran…

…la 23 am publicat o carte de poezie, se pare că aveam un oarecare talent pentru ocupaţia asta sordidă, mai tristă decît orice labă*, borcane bine legate, bani pentru încă o săptămînă* se numea (după cîţiva ani am reeditat-o, redenumind-o *fratele păduche*), un titlu prea lung şi stupid care ar fi trebuit, ca şi poemele din carte, să exprime viaţa de student, inventasem, de fapt, totul, pentru că eu nu ieşisem încă din oraş, rareori ieşeam din cartier, foştii mei colegi de liceu erau toţi studenţi, eu nu

voiam sub nici o formă să încerc, cartea asta deci mi-a adus cîteva ocazii de futai, unor fete le plăcuse, una chiar m-a căutat la telefon, voia neapărat să mă cunoască, spunea că ştie ce simt, şi ea simţea la fel, după doi ani de studenţie se întorsese acasă, distrusă de experienţele trăite acolo, şocant de asemănătoare celor din placheta mea, i-am dat adresa noastră, i-am zis să vină oricînd, am văzut-o pe vizor, era atît de drăguţă, cu un pulovăr portocaliu şi sîni uriaşi, nu i-am deschis, mama ieşise din baie, într-o cămaşă de corp transparentă, a sunat cineva la uşă?, m-a întrebat, nu, ţi s-a părut, după ce am auzit-o coborînd, dezamăgită, scările, am luat-o la fugă către camera mea, de ţîţele fetei ăleia m-am folosit pînă pe la 25 de ani, dar niciodată n-am îndrăznit să cobor mai jos, mă vedeam doar băgîndu-mi-o şi scoţîndu-mi-o şi băgîndu-mi-o printre sînii ei, fără ca măcar să-i dau jos pulovărul, cred că o iubeam cu adevărat, altfel nu-mi explic de ce timp de doi ani nu m-am lovit niciodată de măsuţa pe care stătea televizorul, nu mi-am izbit, *din greşeală*, telecomanda în coaie… peste un an, am luat premiul Eminescu pentru făcătura aia…

…asta e Ultima, ultima labă, îmi spuneam şi gîndul mă umplea de melancolie, omoram în mine pe cineva pe care, într-un fel, îl iubeam, Ultima, de mîine voi ieşi la păscut printre crini, fusesem *prea* nefutut, eram atît de *nefutut*, încît, din nouă în nouă luni, mă aşteptam să nasc cîte un monstru…

…cînd am ejaculat, am simţit că-mi descarc toată singurătatea, nevroza de destin de pînă atunci, de pînă la acea noapte, în care o femeie frumoasă nu doar că nu m-a ignorat, aşa cum am simţit întotdeauna că merit, dar s-a arătat, chiar dacă, poate, doar din plictiseală, interesată de coiţele mele tristuţe… a fost cea mai prelungă ejaculare din viaţa mea… viaţă pe care aveam...

Nu înţelegeam ce voia telefonul de la mine

…de gînd să o repar.

M-am trezit pe la 1, mahmur, ca basculat direct într-un produs al Tasteless Videos Studio, cu o puţulică vînătă, zgîriată, acoperită de o crustă de flegmă şi spermă, semisculată peste marginile păturii aspre din păr de cămilă, mîngîindu-mă mecanic, lenevos, ca într-un fel de vorbire prin somn a mîinilor, cu jumătatea aia de frază penibilă în cap: *de gînd să o repar*.

…„de gînd să repar“ ce?

Nu-mi aminteam nimic – m-am ridicat şi am făcut cîţiva paşi, podeaua trosnea sub mine, răscolindu-mi durerea din ţeastă. Şi gustul de sodă caustică, în fundul gîtului, în gingiile pe care le simţeam sfărîmicioase – un ţîrîit ciudat s-a auzit dinspre cuierul de pe hol. Am răscolit printre haine, ţîrîitul suna înfundat dintr-unul din buzunarele pardesiului meu. L-am pipăit puţin şi am pescuit din interior un telefon mobil. L-am cîntărit cîteva clipe în palmă, uşor panicat – nu ştiam să-l manevrez. OK, mi-am zis, logic ar fi să apăs pe OK:

– … …ţine-l un pic mai sus… pun pariu că l-ai pus invers…

– ……

– … …nu-i nevoie să ţipi, dobitocuţule!

– …alo, da, deci…

– …acum e mai bine… dar nu mai ţipa, se aude bine… probabil că eşti obişnuit cu receptoarele alea de fix…

– …nu prea… ştiţi, noi nu mai avem fix de cinci ani… avem şi datorii la ei… vor să ne dea şi în judecată…

– …păi, o să rezolvăm şi asta… nu vreau ca oamenii *mei* să aibă probleme cu legea…

– …scuzaţi-mă…

– …chiar atît de rău te-ai făcut… nu mai ştii cine sînt… pfiiiuuu… dacă o să lucrezi pentru noi, o laşi mai moale cu votca… acu' te duci la baie, îţi bagi frumuşel faţa în apă rece, pe urmă îţi fierbi două ouă sau *whatever* şi într-o oră ne întîlnim la Cireşarii, la o cafea… şi să nu uiţi telefonul, o să te-nvăţ să-l foloseşti…

Mult, mult mai nasoale decît durerile de cap, mult, mult mai scîrboase decît tremurul mîinilor, mult mai înspăimîntătoare decît sevrajul, cînd transpiri oţet şi simţi cum creşte prin tine o pădurice de tulpini de bambus, golurile de memorie sînt pentru un beţiv serios semnul sigur, strălucitor că e pe drum şi că a luat-o pe calea cea bună. E foarte frumos că ai reuşit să-ţi fuţi viaţa socială sau sănătatea, dar nu e de ajuns.

Totuşi, în dimineaţa aia simţeam că băgasem cîteva goluri importante – nu ştiam cu cine vorbisem la telefon, nu ştiam de unde am telefonul. Nu înţelegeam ce voia telefonul de la mine. Dar dacă telefonul îmi dăduse instrucţiuni atît de clare şi de, aparent, binevoitoare, mi-am spus că, totuşi, aparatul ăla micuţ ştie mai bine decît mine. Am intrat în bucătărie şi am pus la fiert două ouă, am intrat în baie şi mi-am înecat faţa în chiuvetă.

M-am studiat puţin în oglindă. Aş fi putut spune, ca Britney Spears: „Toată lumea mă consideră un sex-simbol, dar eu chiar nu mă simt deloc aşa", însă prima jumătate a frazei ar fi fost o minciună.

Cearcăne, vinişoare sparte pe obraji şi pe gît, coşuri, dinţi stricaţi, mama avea dreptate:

– Tu eşti, Duţule, dintre cei care o să rămînă totdeauna spectatori, unu' din ăia ghemuiţi în scaun, pe întuneric, n-o să reuşeşti niciodată să impresionezi pe cineva cu adevărat, n-o să ai niciodată puterea aia a ecranului uriaş, ca atunci cînd eşti la film şi nici măcar nu contează ce vezi, pentru că muzica tare şi zgomotele şi ritmurile pe care le simţi direct între picioare şi prim-planurile

cu oameni frumoşi te sufocă… Eu sînt pentru tine ecranul uriaş şi sala de cinema, şi dacă ieşi de aici o să te simţi ameţit, strada şi lumina soarelui or să te zăpăcească… Dintotdeauna am fost numai noi doi aici şi aşa e cel mai bine, doar noi doi şi televizorul Philips…

Avea dreptate, ar fi avut dreptate, dar n-a spus niciodată aşa ceva, aşa cum nu mi-a spus niciodată că mă iubeşte, pînă în ziua în care i-am cumpărat un telefon mobil şi mi-a trimis un sms. De probă…

Şi nici n-am fost tot timpul doar noi doi în casa aia… A existat la un moment dat un bărbat, un episod scurt şi penibil, din care ne-am ales, totuşi, măcar cu calculatorul la care-mi scriam poveştile adevărate… Şi pentru că trebuia să-i pun cruce şi să o uit, am făcut şi din asta o poveste oarecum adevărată, o capodoperă a genului, zic eu, se numea GHINION LA CĂRȚI, NOROC ÎN DRAGOSTE, o îmblînzisem un pic, pentru plăcerea mamei, în realitate fusese înfiorătoare, şi, pentru plăcerea editorului revistei, îi falsificasem începutul – tatăl mort e, de fapt, la munci în străinătate – şi finalul…

Ştiam că această patimă e o boală

Am citit într-un număr mai vechi al revistei dumneavoastră că, pînă nu demult, femeile din unele sate ale Italiei foloseau o metodă foarte sinistră pentru a-şi ţine bărbaţii acasă. Dimineaţa le puneau în mîncare o otravă cu efect întîrziat. Seara, la cină, le serveau soţilor antidotul. Dacă vreunul din ei călca strîmb, nu venea acasă şi dormea în altă parte, se simţea groaznic toată noaptea. Otrava nu era făcută să ucidă, ci doar să provoace crampe, dureri de cap şi greţuri. Astfel, bărbatul nu doar că nu se putea bucura de amanta lui – sau, în alte cazuri, de compania prietenilor de chef –, dar ajungea, în cele din urmă, să fie convins că înşelarea soţiei are asemenea efecte asupra trupului său. Şi devenea, vrînd, nevrînd, un animal perfect domestic.

Nu ştiu cît de adevărată e această istorie, dar înclin să cred că are la bază o situaţie reală. Pentru că, într-un fel, am trecut şi eu prin aşa ceva.

Sînt o femeie de 47 de ani, divorţată şi am un copil. Soţul meu m-a părăsit în urmă cu cinci ani. Nu mi-a spus exact de ce a făcut-o, dar bănuiesc că e vorba de o altă femeie. El e inginer constructor şi, acum şase ani, s-a dus în Israel să lucreze. O vreme am primit bani de la el, apoi, într-o zi, m-a sunat să-mi spună că vrea să divorţeze. Am încercat să-l întorc din drum, dar degeaba. Cînd îşi punea ceva în cap era imposibil să-l faci să se răzgîndească. Datorită încăpăţînării lui ne-am şi căsătorit. Eu nu eram prea sigură, dar, pentru că lui „i se pusese pata“, am fost nevoită să cedez. Şi cred că unul dintre motivele pentru care îl iubeam era şi încăpăţînarea lui. Mi se părea o trăsătură foarte bărbătească. De cîte ori apărea vreo problemă, nu se lăsa pînă n-o rezolva.

După divorţ am trăit singură – cu copilul meu, desigur – vreo doi ani. Nu mai aveam chef de bărbaţi. Colegele mele de catedră încercau să-mi facă „lipeala“ cu cîte cineva, dar, pur şi simplu, nu găseam pe nimeni care să mă intereseze îndeajuns. Probabil încă mai speram că soţul meu se va întoarce. De aceea îi şi comparam pe toţi bărbaţii cu el.

Era 8 martie şi după program am ieşit cu colegele în oraş, la un mic chef. Am ales un bar drăguţ şi ne-am hotărît să ne facem de cap. Singure, fără nici un bărbat. Pe la ora nouă, în bar a intrat un grup de ofiţeri de armată. S-au aşezat la masa de lîngă noi. Dintr-una într-alta, am ajuns să dansez cu un căpitan de vreo patruzeci de ani, cu ochi albaştri. Dansa foarte bine şi ştia să facă şi conversaţie. Era şi el divorţat de vreo cîţiva ani. La un moment dat mi-a spus:

– Nu vrei să mergem în altă parte? Colegii mei mă plictisesc şi cred că nici tu n-ai chef să stai cu ale tale.

Am fost de acord. Spre surprinderea mea, m-a dus la un restaurant unde se juca bingo. George – căci aşa îl chema – părea să-i cunoască pe toţi cei de acolo. Îl salutau chelnerii, vecinii de la alte mese. Recunosc, am fost impresionată. Am avut întotdeauna reţineri faţă de jocurile de noroc, poate că pe undeva era şi educaţia primită în familie. Tatăl meu spunea că banii cîştigaţi fără muncă se duc la fel de uşor pe cît au şi venit. Dar cînd au început jocurile şi am văzut cu cîtă siguranţă bifa George acele tabele obscure pentru mine, şi cînd a făcut primul bingo am simţit un fel de încîntare copilărească, de parcă mă aflam în prezenţa unui miracol. Seara s-a terminat la mine acasă. Căpitanul cîştigase o mică avere – glumesc, bineînţeles, era doar echivalentul unui salariu – şi era foarte mîndru. Şi eu de el. A cumpărat o grămadă de bunătăţuri şi vinuri scumpe.

Spre dimineaţă a plecat la unitate. Seara ne-am întîlnit din nou. De data asta n-am ieşit nicăieri, am stat acasă, la televizor. Şi la televizor era un film despre nişte jucători de poker. Am văzut cum i s-a luminat deodată faţa. A început să-mi explice, surescitat, fiecare fază, combinaţiile şi de ce reacţionau personajele într-un fel sau altul la acele combinaţii. Ştia totul despre poker. Mi-a spus, aşa, ca şi cum era o bagatelă, că a pierdut două case la cărţi. De aceea locuia acum la hotelul armatei. Înduioşată, i-am propus să se mute la noi. A fost de acord. A doua zi şi-a adus toate lucrurile.

Băiatul meu l-a primit cu indiferenţă, deşi George i-a făcut încă din prima zi multe cadouri ca să-l cîştige de partea lui, inclusiv un computer, la care să scrie poezii şi să vadă filme. Mă temusem că o să-l respingă. Mă cam săturasem de singurătate.

Relaţia dintre noi se transforma, încet, într-un fel de mariaj. El pleca dimineaţa la unitatea militară şi se întorcea seara. În primele săptămîni, vizitele lui în locurile unde se practicau jocuri de noroc au fost rare, cam o seară pe săptămînă. Se gîndea, probabil, că abia îl cunosc şi e bine să-mi facă o impresie plăcută. Apoi, cînd a început să se simtă mai sigur pe el, s-a dezlănţuit. E un obicei tipic masculin: imediat cum femeia îi dă de înţeles că începe să-l iubească, nu mai face nici un efort – cum făcea înainte – să-şi ascundă părţile negative. De ce şi le-ar mai ascunde? Ea e a lui, e proprietar şi nu mai trebuie să o cucerească.

Astfel, în fiecare noapte, George dispărea, se ducea cu amicii lui la partide de poker sau în sălile de bingo. Nu-mi prea convenea, dar n-aveam ce face. La vîrsta lui nu mai putea fi schimbat. Mă resemnam să mă mulţumesc cu cele cîteva nopţi pe care mi le acorda. Partea urîtă a început într-o noapte, cînd el a intrat agitat pe uşă, ne-a trezit pe toţi din somn şi – era şi puţin ameţit – mi-a spus:

– Dă-mi două milioane. Hai, repede, că mă aşteaptă taxiul jos.

Cum eram somnoroasă şi nu prea înţelegeam ce se întîmplă, m-am conformat. Am scos dintr-un sertar banii. Am văzut că se uita pofticios la celelalte bancnote:

– Mai dă-mi un milion. Ţi-i dau mîine înapoi.

Şi i-am dat. A doua zi s-a întors fără nici un ban, mahmur şi morocănos. Cînd l-am întrebat de bani, a mormăit ceva, cum că o să mi-i returneze la sfîrşitul lunii, şi s-a dus la culcare.

Banii mi i-a dat înapoi. Dar deja creasem un precedent şi s-a gîndit să profite de asta. Îmi cerea din ce în ce mai des. Nu ştiu de ce eram atît de slabă şi nu-l refuzam. Mă amăgeam spunîndu-mi că e un jucător norocos şi nu ies în pierdere. Dar, în sufletul meu, mă simţeam umilită. Era tandru şi afectuos cînd cîştiga şi rece cînd pierdea. Mica mea fericire depindea de nişte soioase cărţi de joc.

Apoi n-a mai cerut. Îmi lua direct banii din poşetă. Vindea lucruri din casă. Mai întîi mărunţişuri, pe urmă s-a apucat să-mi amaneteze inelele de aur. Nu ştiam ce să-i fac. Ştiam că această patimă e o boală. De altfel, şi el o ştia. Se simţea vinovat de fiecare dată cînd făcea cîte o astfel de măgărie. Îşi cerea iertare în genunchi, promitea că o să se lase.

O colegă şi bună prietenă m-a învăţat ce să fac. Mă lămurisem că nu pot să-l păcălesc să stea acasă – mă străduiam să creez o atmosferă cît mai plăcută, îi găteam mîncărurile lui preferate şi aşa mai departe –, aşa că prietena mea mi-a spus să-l ţin cu forţa. Într-o seară se pregătea să plece. Era încă îmbrăcat în haine de casă, în trening. I-am luat uniforma şi am băgat-o în cada plină cu apă. S-a blocat. Ştia că nu poate intra a doua zi în unitate în costum civil. Nu avea ce face. Trebuia să aştepte să i se usuce uniforma. N-a făcut nici un comentariu. Dar în următoarea zi a fost mai

precaut. Oricum, nu mă iluzionasem nici o clipă că metoda aceasta mi-ar fi folosit la ceva. Voiam doar să-i transmit un mesaj. Pe care nu a vrut să-l accepte.

Cînd i-am povestit colegei mele, mi-a zis:

– E timpul să treci la artileria grea. Că tot e musiu căpitan de artilerie...

Şi m-a învăţat ce să fac. Am cumpărat un flacon de Oxazepam – un fel de somnifere – şi i-am pus seara cîteva pastile într-un pahar cu votcă. Cum mai avea o oră pînă începea partida aia blestemată de poker, s-a aşezat în faţa televizorului. După un sfert de oră a început să caşte.

– Nu ştiu ce naiba am, mi-a spus, mi-e somn de mor. Cred că o să zic „pas“ în seara asta şi o să rămîn acasă.

Şi a adormit. Nimic de zis, îmi îndeplinisem scopul. Şi în următoarea zi am făcut la fel. Numai că reversul nu era prea plăcut. Dimineaţa era terminat. Se mişca exact ca un moş de 80 de ani, abia avea energie să se îmbrace. La unitate nu mai era în stare să ia nici o decizie. Abia dacă înţelegea ce-i spuneau ceilalţi. Avea dureri de cap, îi era greaţă. Toată viaţa fusese un om sănătos, nu luase aproape niciodată medicamente şi pastilele astea aveau asupra lui un efect devastator. Şi cel mai grav era faptul că se temea pentru sănătatea lui mintală. Nu înţelegea de ce, deşi nu băuse mult, nu reuşea să nimerească clanţa uşii de la baie. Un om poate să înnebunească din aşa ceva. Era totuşi un militar de carieră, coordonarea perfectă fusese una dintre sursele lui de mîndrie. Şi eu mă purtasem ca o ticăloasă, mă luasem după sfaturile altora în loc să încerc, cu dragoste şi răbdare, să-l schimb cît de cît.

Mi-am luat inima-n dinţi şi i-am mărturisit.

– Eram disperată, i-am spus, plîngînd. Te vedeam cum te ruinezi şi cum mă tragi după tine. Am greşit, ştiu, dar trebuie să mă înţelegi.

Am crezut că o să mă lovească. Dar nu, nu era el omul care să facă aşa ceva. S-a învîrtit, tăcut, vreo jumătate de oră prin casă. Aşteptam, speriată, într-un colţ. Într-un tîrziu s-a aşezat lîngă mine şi, zîmbindu-mi, mi-a spus:

– În primul rînd, nici nu ştii cît de uşurat mă simt. Crezusem că am luat-o razna. Să ştii că pastilele alea sînt criminale. În al doilea rînd, şi cel mai important, e faptul că nu eu trebuie să te iert, ci tu să mă ierţi. Am fost şi sînt un bou. Vreau să mă ajuţi să mă schimb. Am pierdut atîtea din cauza prostiilor de jocuri... Nu vreau să vă pierd şi pe voi, pe tine şi pe copilul tău.

Şi, într-adevăr, a reuşit să se lase. Singurul joc de noroc pe care-l mai practică sînt ocazionalele încercări la loto. Şi atunci o face cu un fel de teamă copilărească. Şi-a dat seama că aşa-zişii lui prieteni nu erau decît parteneri de viciu. Pentru că, după ce a abandonat viciul, l-au abandonat şi ei. Uneori, cînd îi întîlneşte pe stradă, aceştia îl iau în rîs. Nu le spune nimic, mai degrabă îi compătimeşte: sînt toţi aproape bătrîni şi singuri, şi-au pierdut familiile.

George mai are puţin pînă la pensie şi ne are pe noi. Abia acum se simte cu adevărat norocos...

– …Iliescu n-a avut nici o vină, cred că ar fi vrut încă din ’90 să facă afaceri cu noi… ne-a stricat ploile Nicholson, şeful staţiei din Bucureşti… eu am fost, dragul meu, cel care a descoperit că era agent sovietic şi că futuse dialogul dintre noi şi Talpeş…

Îi priveam cu invidie dantura – părea că-i crescuse cu o oră înainte. Muguri clonaţi, fără nici o îndoială. Undeva, prin Ucraina, un copil care, în cele 10 minute cît trăise, n-apucase nici măcar să primească un nume putrezea la doi metri sub pămînt pentru ca molarii lui Derrin să strălucească acum în soare, pe terasa Cireşarii. Dar micuţul nu murise degeaba, americanul chiar avea un zîmbet frumos.

– …şi porcăria nu s-a oprit aici… în ’93, lucrurile au început să meargă mai bine… am reuşit chiar să organizăm în România prima întîlnire a serviciilor secrete din Est… reprezentantul nostru, Aldrich Ames, cel care trebuia să conducă toată povestea, s-a plîns că i-a fost spart apartamentul şi că românii i-au umblat prin dosare… şi Washingtonul iar s-a supărat şi iar ne-am luat mîinile de pe voi o vreme… apoi, bineînţeles, am aflat că Ames era şi el agent al ruşilor…

Îmi sugeam berea şi-l ascultam, docil. Cine naiba sînt oamenii ăştia? Îmi spuseseră mai devreme numele lor şi îmi povestiseră cum ne-am întîlnit noaptea trecută la crîşma de lîngă mine – asta e tot ce ştiam. Ba nu, mai simţeam şi că am mai auzit undeva vocea americanului, identică cu cea a individului care prezintă, în reclame, filmele. Şi picioarele fetei. Pe alea, da, mi le aminteam cumva. E greu să uiţi, oricît de mult ai bea, o pereche de picioare atît de frumoase.

Prelungi şi strălucitoare, ca şarpele de cristal pe care-l ţinea mama pe televizor. Îmi lucise în ochi toată noaptea, în timp ce mi-o frecam…

La Cireşarii, mesele erau din plexiglas, aşa că o aveam cu totul sub ochi. Sandalele romane, rochia vişinie, decolteul uşor transpirat. Un genunchi ascuns sub palma dreaptă a lui Derrin.

– …după cum ţi-am spus şi noaptea trecută, operaţiunea noastră, *Eminescu*…

Îh?

– …Îh?

Derrin mi-a zîmbit larg, larg:

– …chiar nu-ţi aminteşti nimic, dragule?… sigur că nu…

– …de obicei nu beau chiar atît de mult…

Mă scuzam faţă de străinii ăştia? Încercam să mă pun într-o lumină bună? Ce pula era cu mine?

– …chiar nu vă ţin minte… de nicăieri… deşi pe *tine* – şi am arătat spre ea, cu un deget tremurînd, şi nu numai de la mahmureală – te-am văzut undeva…

– …în oraş, poate?…

– …nu, sigur nu, e prima dată după mult, mult timp cînd ajung atît de departe de casă… poate la postul local de televiziune…

– …bingo!…

Deci era genul care spune *bingo* !... Dar cît de sexoasă…

– …în fiecare zi trec prin faţa lor… au o cameră afară, folosesc strada ca fundal la aproape toate emisiunile… acolo m-ai văzut!

Derrin îmi zîmbea în continuare larg, larg:

– …da, Eminescu, numele poetului român, născut aici, în orăşelul tău… e o tradiţie a Agenţiei – operaţiunile de un anumit tip sînt botezate cu nume literare… a început, din cîte ştiu eu, în 1961, cînd s-a prăbuşit avionul secretarului general al ONU, suedezul Dag Hammarskjöld… cineva de la Centrală, un băiat finuţ, cu lecturi, i-a dat atunci înscenării accidentului numele de cod *Nils*

Holgersson… numele lor sînt al dracului de potrivite, dacă stai să te gîndeşti… ce altceva sînt operaţiunile astea, oficial inexistente, dar pe al căror autor ascuns îl bănuieşte toată lumea, decît nişte ficţiuni… cînd a fost asasinat preşedintele Allende, ghici cum s-a numit afacerea… *Neruda*, frate!… un nume cu atît mai bine ales, cu cît Neruda a fost unul dintre marii noştri prieteni… criza ostaticilor, Iran, 1980… *Khayyam*…

– …o clipă, ia-mă mai uşor… adică *voi* aţi organizat criza?…

– …drăguţule, trebuia să pornim cumva războiul, nu?… ţi-am spus şi ast-noapte cum procedăm noi… sîntem obligaţi, lumea încă mai ţine la formalităţi…

Derrin s-a oprit cîteva clipe, a sorbit din ceaşca de cafea şi a continuat, strîmbîndu-se, scîrbit:

– …iranienii… popoare de idioţi… ţin cubul de zahăr în gură înainte de a-şi bea ceaiul sau cafeaua...

Şi, oftînd:

– …dar ce poţi să le faci… prieteni vechi… dragoste cu năbădăi… ne certăm, ne împăcăm… nu ne înghiţim deloc, dar trebuie să facem afaceri împreună… a, bine că mi-ai amintit…

Faţa i s-a luminat. Rîdea – cu dinţii ăia ai lui albi, albi:

– …apropo de toate astea… în ’96 era să intru şi eu, cumva, în istoria literaturii… primisem un parfum de misiune, una de vacanţă, cum le spunem noi… fără mari eforturi şi mai prinzi şi cîteva zile de plajă…

M-a privit fix în ochi – mi-am dat seama că era prima oară cînd o făcea efectiv, pînă atunci îşi tot fîţîise privirea pe deasupra capului meu, clipea sau, cel mai des, o sorbea din ochi pe gagică-sa:

– …ştii, scriitorii sînt cel mai uşor de omorît…

– …cum zic killerii profesionişti: o cină în faţa televizorului?…

– …cam aşa… ei, totuşi, cu ăsta era puţintel mai greu… încă *este*, pentru că s-a amînat în ultima clipă… a avut noroc bătrînul Rushdie, *încă* are, din cîte ştiu eu…

– …şi cum se numea afacerea asta?… dacă-mi este permis să întreb…

– …cum?… *CIVILISATION 4*...

– …?…

– …da, cică cel mai bun joc al anului… mda, tinerii de astăzi de la Departamentul de Semantică nu mai citesc nimic… mă tem că tradiţia aia frumoasă e cam pe moarte… au început să-şi boteze acţiunile cu nume pescuite din filme, de la televizor şi mai ales din jocurile de pe calculator… dar întreabă orice, dragul meu, fără jenă, noi n-avem secrete… uite, ca să vezi că nu-ţi ascund nimic… o alta, tot cu *tag* literar… peste o lună jumătate, la Londra… va fi o bijuterie, dacă iese cum trebuie… *Pocalul de Foc*… sună bine, nu?… hă…

Şi, întinzînd linguriţa de plastic spre mine:

– *Imperus!*

Părea să se distreze de minune:

– …a mers?… n-a mers… trebuie s-o întrebăm pe prietena noastră, Rowling, cum se face exact… închipuie-ţi că am fost nevoiţi să-i cerem acordul ca să-i putem folosi sintagma… chestie de copyright, cică… o altă formalitate ridicolă… după tot ce am făcut pentru ea… scuzaţi-mă, mă întorc imediat…

Era a treia oară cînd se ridica de la masă. Mi-am tras scaunul puţin mai aproape de cel al Dirigăi:

– Se pişă cam des prietenul tău… dacă îi vine în mijlocul unei operaţiuni importante, cum se descurcă… sau agenţii mai bătrîni poartă scutece?

Încercam să fiu sarcastic, dar nu reuşeam decît să fiu jalnic – se vedea pe mine cît de intimidat eram.

Diriga mi-a zîmbit – toată lumea, adică ei doi, îmi zîmbea în ultimele 24 de ore, nu mi se mai

întîmplase aşa ceva din copilărie, cînd eram drăguţ şi pufos – şi, foarte repede, abia dîndu-mi timp să înţeleg ce mi se întîmplă, şi-a înfipt mîna între picioarele mele şi şi-a retras-o:

– Îmi place ce-am găsit… chiar dacă ai coaiele cam mici pentru gustul meu… dar avantajul e că-mi intră amîndouă în gură…

Niciodată nu mi se mai sculase atît de repede şi niciodată n-o mai simţisem atît de umflată.

Se pare că orice atingea Diriga se umplea de sînge…

Am vrut să i-o şi spun, dar l-am văzut pe Derrin ieşind din bar şi apropiindu-se de masă:

– …Cine se mai bagă la un *drink* ?… iubita?… încă o Cola?… Dan, mai ai bere în sticla aia?… mai vrei una?

Am dat din cap – că da.

– …păi, cred că trec şi eu la altceva… mi s-a acrit de cafea… Martini cu votcă ar fi perfect… HEI! BĂIETE!…

Am tresărit – nu atît vocea aia a lui, de la care te aşteptai ca, din clipă în clipă, să înceapă… *In a world conquered by fear, he is our only hope… coming soon, to a theater near you,* deşi, da, şi asta era cam de speriat, bizar a fost însă felul în care a strigat BĂIETE!, nu doar înspăimîntător de autoritar, ci şi într-o *engleză cu un accent perfect de Botoşani.*

– …cum îţi ziceam şi ast-noapte, operaţiunea asta, *Eminescu… Victor Eminescu...*

Îh?

– …Îh?…

– …acum ce anume nu mai înţelegi?…

– …*Victor Eminescu ?* … ce-i asta? *cine* e ăsta?…

– …nu-mi vine să cred cît de puţin vă cunoaşteţi, voi, românii, adevăraţii eroi… Victor Eminescu e un nepot al poetului, prieten şi colaborator, la rîndul lui, al serviciilor secrete americane…

– …Eminescu???… unde-am făcut eu liceul???!!!

– …şi eu tot Eminescu am terminat, a sărit veselă Diriga…

– …a, da?… cînd ai terminat?…

– …cu un an înaintea ta… pe cine ai avut la mate?

– …pe Buzduga…

– …şi la română?…

– …pe Vasilescu… şi la engleză pe Hariuc, un prof mişto…

– …da, şi mie îmi plăcea de Hariuc…

– …da' tu la ce profil ai fost?…

– …la filo…

– …a, în F…

– …da…

Şi am tăcut puţin, amîndoi, nostalgizaţi. Un fel de musculiţă argintie se învîrtea pe deasupra sticlelor. Am încercat să o prind în pumn, dar, ciudat, înainte de a face orice gest, s-a retras brusc în spatele lui Derrin.

– …auzi, tu n-aveai în clasă un tip cu un ochi de sticlă?… unu' înalt rău, era tare la baschet…

– …a, ba da, ba da, Oprea… ce-i cu el?…

– …nimic, mi-am adus aminte…

Şi iar am tăcut melancolizaţi, cum se întîmplă cînd depeni cu un fost coleg amintiri din frumoşii ani de liceu.

Atîta doar că, pentru mine, anii ăia fuseseră o borîtură.

– …în dosarul tău zice că nu erai niciodată atent la ce se întîmpla în clasă…

– …ce dosar?…

Diriga m-a lovit uşurel cu vîrful degetelor peste obraz:

– …dobitocuţule, crezi că nu ne-am documentat înainte să te alegem?… ţi-am citit pînă şi cărţulia aia de poeme… mamă, ce greu mi-a fost să găsesc un exemplar, mai uşor a fost să-ţi iau pe şestache un smoc de păr pentru ADN… ce puii mei e cu

tirajele astea la cărţi de poezie?… auzi, tu te mai vezi cu foştii colegi?… eu pe-ai mei îi prind rar, majoritatea sunt plecaţi…

– …dar cum de nu te-am văzut pe holuri?… una ca tine… sînt sigur că aş fi remarcat-o…

Da, dacă aş fi ridicat vreodată în cei patru ani capul din pămînt.

Derrin a tuşit. Îl irita discuţia noastră. Sau, mă rog, ce-o fi înţeles din ea. Diriga s-a agăţat de gîtul lui:

– …scuze, iubire, spune mai departe…

– …da, deci Eminescu… chiar el… aşa bleguţ cum pare, de stătea de vorbă cu copacii… încă din 1880, cînd a fost contactat de stră-stră-străcolegul meu, Eugene Schulyer, Consul General la Bucureşti… pe 28 iunie 1883, Eminescu trebuia să-l întîlnească la Capşa, unde era şi sediul Legaţiei SUA, pentru a-l informa despre intrarea regatului României în cercul Puterilor Centrale… serviciile austriece au fost mai rapide însă în acea zi şi au reuşit să-l izoleze… şi să-i însceneze toată istoria cu nebunia… peste un an, Schulyer a fost retras… după scurt timp, a murit, în acelaşi an cu Eminescu… în anul în care s-a născut Hitler… şi relaţiile dintre ai noştri şi-ai voştri s-au stricat pentru încă o lungă perioadă… Victor însă a fost mai tîrziu racolat şi a reluat colaborarea unchiului său, de data asta la alt nivel şi în altă parte…

– …hei, hei, hei, un moment… vrei să spui că botoşănenii mei au relaţii atît de vechi cu Washingtonul?…

– …foarte vechi… iar emineştii nu sunt singurii cu care am colaborat… Iorga, racolat în 1929, cînd a vizitat America… un individ monstruos de deştept, bărbosul… el i-a sugerat lui William Hearst să înceapă, cu ajutorul nostru, o campanie împotriva consumului de cannabis, pe baze morale, desigur, adevăratul motiv fiind distrugerea culturilor de cînepă, plantă din care se putea face o

hîrtie mai ieftină decît celuloza pe care o folosea Hearst pentru publicaţiile sale…

A scos o bancnotă de zece mii din buzunar:

– …îl vezi? el e principalul vinovat pentru toate căcaturile guvernamentale despre cît de dăunătoare e marijuana… un alt botoşănean, dar mult mai simpatic, Isidore Isou, a cărui influenţă asupra situaţioniştilor şi a şaişoptiştilor în general ne-a fost de mare ajutor… urmăreşte cu atenţie opera sa, *Nouă filme politanasice, estapeiristice şi supertemporale* şi o să vezi legătura… sincer, singura carte scrisă de un român pe care am citit-o a fost *Adorabila româncă*, acu' cîţiva ani, pe avion, cînd veneam încoace… ştii că personajul lui Isou, Catinca, s-a născut şi a copilărit în cartierul numit pe vremuri Calicimea, cartierul în care te-ai născut, ai copilărit şi locuieşti tu?… şi tot acolo locuieşte şi românca mea adorabilă…

M-am întors, surprins, spre Dirigă:

– …sîntem vecini?…

– …oho, ne-am şi jucat împreună cînd eram mici…

Futu-i, era prea bizar!

– …nu ştiu ce vorbiţi voi acolo, dar aş putea, vă rog, să revenim la poveste?… că tot veni vorba, un alt prieten al nostru, care a copilărit aici, Lucien Goldmann, marxistul, şi el ne-a făcut cîteva servicii, nu tocmai minore… ce i-a spus el studentei sale, Julia Kristeva, *My dear, American imperialism has to be conquered from the inside…* aproape o confesiune, dar ea a înţeles cu totul altceva… apoi, care altul?… Enescu, să zicem, deşi bietul de el nu ştia nimic, în vioara lui se mai cărau uneori documente… Victor Eminescu însă, fiul lui Matei Eminescu, cel mai mic dintre fraţii poetului, e o legendă a Agenţiei… era atît de bun, că nici noi nu ştim prea multe despre el… dar ce ştim e fenomenal – a pus la cale o schemă gigantică… împreună cu prietenul său, Darryl Zanuck, şeful studiourilor 20th Century Fox şi cu

asociaţii de la Washington au organizat atacul de la Pearl Harbor… şi fix a doua zi, pe 8 decembrie 1941, 20th Century au început filmările la *Secret Agent of Japan*, un uriaş *blockbuster… primul film despre Pearl Harbor*, cum l-au prezentat chiar ei… o, Doamne, bineînţeles că primul, nu trecuse nici măcar o zi şi ei aveau, în mod miraculos, adunată toată echipa, scenariul scris, decorurile aranjate… avioanele pregătite… păi, cum să nu, erau aceleaşi avioane… dar America era atît de năucită în momentele alea, încît nimeni n-a făcut legătura… şi Eminescu nu s-a mulţumit doar cu banii, a cerut să apară ca personaj în film… a fost jucat de Frank Puglia, unul dintre actorii preferaţi ai tatălui meu…

Şi atunci am văzut-o – o grimasă oribilă i-a traversat, pentru o clipă, faţa. Părea că i-a strîns cineva în pumn toate trăsăturile, ca pe nişte zaruri, şi i le-a aruncat înspre frunte – ca hohotele de rîs ale copiilor obezi.

– …am văzut filmul ăla de multe ori împreună cu tata… a tot fost comparat cu *Casablanca*, comparaţie care pe mine mă irită…

– …şi cum, Derrin, Hollywoodul şi CIA-ul sînt chiar atît de apropiate?… mereu am avut impresia că nu se prea înghit… ştii tu, haos, creativitate *vs*. organizare, structuri militare, tot căcatul…

Au început amîndoi să chiţăie. Se pare că spusesem o mare tîmpenie.

– …prostuţule, a zis Diriga, cu vocea afectată de mîndrie, dacă vrei să ştii, Derrin va apărea anul viitor pe DVD-ul *Mission Impossible: Special Collector's Edition*…

– …iubita, termină, pe Dan nu-l interesează aşa ceva…

Se ruşinase.

– …Dan, să revin… bineînţeles că facem afaceri cu Hollywoodul, facem afaceri cu oricine… CIA e

o companie ca oricare alta… avem chiar şi acţionari…

– …şi ce vindeţi?

– …nu vindem… pînă de curînd, cel puţin… avem grijă de vînzările altora… supraveghem şi purificăm pieţele… facem prospectări, creăm pieţe noi… de ce crezi că ne interesează regiunea voastră?…

– …Rusia? bazele NATO?…

– …e şi ăsta un răspuns… cred că te uiţi, totuşi, cam mult la televizor… dar nu, asta e doar pentru presă… sîntem în nordul Moldovei dintr-un motiv mult mai simplu… cea mai bogată materie primă din zonă, dacă nu chiar singura… şi cea mai scumpă…

– …curve?…

– …copii…

De masa noastră s-a apropiat un puşti de vreo 10 ani, surdo-mut. Vindea agende, pixuri, jucării de pluş. I-am făcut, iritat, un semn să se care. Diriga s-a întins, cu o smucitură, şi l-a apucat de un braţ. I-a arătat cu degetul una dintre jucării. Un tigrişor în echipament de fotbalist. Puştiul a apăsat pe una dintre lăbuţe şi tigrişorul a început să cînte piesa aia cretină a lui Ricky Martin, *La Vida Loca*.

Derrin rîdea, bîţîindu-se în ritmul muzicii. S-a aplecat şi a sărutat-o pe Dirigă. Ochii îi străluceau, se vedea că e îndrăgostit rău de ea – şi chiar făceau un cuplu frumos.

– …ştii vreo altă firmă din lume care să aibă coaie pentru un asemenea comerţ?… deşi le curg tuturor balele… şi e de înţeles: sute de merlioane pe piaţa neagră medicală… alte sute de merlioane din afacerile militare… aici e mai complicat, o să-ţi explic într-o zi… de fapt, chiar o să *trebuiască* să-ţi explic într-o zi… şi, bineînţeles, cireşoaiele de pe tort: prostituţia şi pornografia… un sac fără fund, o afacere infinită – pentru că, nu-i aşa?, toţi ne-am jucat în copilărie cu puţulicile tovarăşilor noştri de prin vecini… la bunici, în tabere

etţetera… poate chiar şi voi doi, nu-i aşa, vecinilor?… amintiri scumpe, de nepreţuit…

– …hello, Derrin, dar ce afacere e asta, tocmai acum, cu toată isteria legată de pedofili…

Derrin a rîs:

– …auzi, Dan, de ce crezi că s-a făcut mama ta profesoară?… şi de ce crezi că e ea, ca şi ceilalţi profesori, atît de frustrată tot timpul?… ei spun că din cauza salariilor mici, a condiţiilor de muncă… dar noi ştim că e din cauza unui cu totul alt fel de tensiune… au ales să trăiască, zi de zi, în preajma lor, doar să întindă mîna…

M-am încruntat.

– …OK, OK… alt exemplu… ce crezi tu că produce, la nici 500 de km de aici, fabrica de gimnaste de la Oneşti?… o, îmi amintesc cînd a luat Nadia voastră jack-pot-ul la Montréal, n-aveam nici 30 de ani… jumătate de an m-am masturbat cu imaginea ei în cap… pe atunci eram în Beirut, într-una dintre primele mele misiuni… dar să revin… Dan, futu-i, uneori am impresia că nu eşti deloc atent la mine… de unde crezi tu că pornesc isteriile globale?… cine luptă cel mai înverşunat cu drogurile şi în acelaşi timp cîştigă cel mai mult din asta?… înainte de a o transforma noi în Crima Mileniului, pedofilia nu interesa pe nimeni… iar copiii, toate odraslele lumii ăsteia vreau să zic, aveau o valoare normală, de simpli pui ai unor mamifere… dar ai observat cumva că în ultima vreme sînt trataţi în Vest de parcă fiecare dintre căcăcioşii ăştia ar fi Mesia?… şi de ce?… pentru că acum sînt mult mai interesanţi… acum strălucesc…

– …şi de ce tu, Derrin?… eşti şi tu tată, îţi vine atît de uşor să faci asta?…

Derrin a dat din mînă, a scîrbă:

– …fetele mele nu cred că-s ale mele… cred că-s făcute cu diavolul sau mai rău… ei, mă fut… de ce eu?… păi, eu am pornit afacerea… eu cunosc

zona… şi, din toată Agenţia, eu sînt unul dintre ăia *care se pricep al dracului de bine la copii…*

A dat pe gît paharul de whisky. Apoi, fără nici un fel de jenă, mi-a luat sticla de bere şi a băut-o.

Pentru asta, îl uram profund în clipa aia. Aveam chef să-l scuip între ochi şi să plec. Dar a continuat să vorbească, cu vocea lui sexy, şi m-am liniştit:

– …ştii, Dan, habar n-am exact cît bine i-am făcut ţării mele… ştiu însă sigur că munca mea la planul *Noma*… sau, de ce să fiu modest, crearea de către mine a planului *Noma* mă va fixa pentru totdeauna în istoria militară secretă a Americii… sigur, *Noma* era doar un nume în capul nostru, în discuţiile neoficiale, niciodată în documente… dar s-o iau de la început, ca să înţelegi… Noma este numele unei boli pe care a studiat-o Josef Mengele la Auschwitz… e o boală bacteriană, care afectează copiii chinuiţi şi malnutriţi… Mengele a studiat-o pe copii ţigani, pentru a demonstra că principala cauză este inferioritatea lor rasială… şi deşi Mengele era un savant mediocru, în cazul ăsta s-a întîmplat să aibă dreptate… dar nu asta e important… important e că propunerea mea le-a plăcut din prima clipă… şi chiar din primul an am avut rezultate bunişoare, 47 de mii de copii sub 5 ani au murit de holeră, febră tifoidă, diaree, gastroenterocolită… apoi, în timp, marasmusul… le-am bombardat facilităţile de purificare a apei, am aruncat în aer tot ce-am putut din infrastructura civilă… toate astea, plus sancţiunile economice… ştii care e cel mai important principiu al Agenţiei?… creşte perimetrul paranoiei duşmanului tău… am apăsat pedala pînă ne-a sîngerat glezna… ştii cîntecul ăla al lui Sting, *Russians love their children too*… pe asta ne bazam, pe sentimentele lui Hussein… ticălos fără inimă, l-a durut în cur…

Pe sub apele plexiglasului, departe, ca la capătul unui binoclu întors, tremurau uşor gleznele Dirigii.

– …ţi-e frig?… vrei să intrăm înăuntru?

Vorbise atît de puţin… Voiam doar să-i aud vocea.

– …nu, sînt ok… dar oricum trebuie să plecăm… Derrin, sună-l pe Anatol şi spune-i să tragă maşina în faţă într-un sfert de oră… hai să trecem şi la chestii serioase, că pînă acum am bătut cîmpii… Dan, mîine la ora 8 fix eşti aici… mîine o să primeşti tot ce-ţi trebuie – un laptop Dell, pe care o să-ţi scrii rapoartele… Centrul de Control aşteaptă de la tine rapoarte cît mai amănunţite…

A chicotit:

– …sper că n-o să omiţi nici un detaliu picant… o să-ţi dau şi o cameră video, un reportofon, aparate foto…

Lîngă masă, în picioare, stătea un individ uriaş, ras în cap, cu craniul pîrjolit, înţepat, denivelat în vreo două locuri, găurit deasupra urechii drepte, cu o mică şopîrlă verde tatuată lîngă ceafă şi haşurat de cicatrici oribile. S-a aplecat pînă la urechea lui Derrin şi i-a strigat cîteva vorbe molfăite, cu accentul marinarilor din *Red October*.

Derrin l-a apucat de încheietura mîinii drepte, pe care a întins-o spre mine:

– Dan, el e Anatol, prietenul nostru. Anatol e un copil foarte bun şi ascultător. Anatol e din Beslan.

Probabil că ochii mei micşoraţi de băutură ajunseseră la mărimea normală, pentru că Derrin mi-a observat interesul şi uşoara spaimă:

– Da, chiar de acolo. Anatol era în ultimul an de liceu, dar în ziua aia a hotărît să chiulească. Dar cei trei fraţi ai lui mai mici au fost omorîţi.

– …mhm hmm mhm…

– Da, şi vărul Serghei. Scuze, Anatol. Anatol e foarte furios. E furios pe toată lumea. Anatol vrea să se răzbune şi noi o să-l ajutăm. Noi îi sîntem folositori lui Anatol şi Anatol ne e folositor nouă. Nu-i aşa, Anatol?

– …mhm hmm mhhmm…

Ne-am ridicat cu toţii şi am ieşit pe poartă. În faţă, parcată pe trotuar într-un fel care indica

demenţa şoferului, îi aştepta o maşină americană, argintie. Văzusem de multe ori genul ăla de maşină la ştiri, dar nu-mi aminteam în ce context.

– Ăsta, Dane, e un Chevrolet Suburban, maşina preferată a pelerinilor la Mecca. Se pare că vehiculele care intră acolo trebuie să aibă anumite dimensiuni… şi uite-aşa ne-am gîndit să facem cu ei un contract de exclusivitate… e o maşină bună, cu care se pot face multe lucruri, nu numai pelerinaje…

– Derrin, mă întrebam, de ce-mi spui mie toate astea?… dacă le zic... nu ştiu…

– …cui… omenirii???

– …de exemplu…

– Dănuţ, iartă-mă, dar ce eşti tu şi ce ai putea tu să faci?… îm? ce-o să faci, voinicule, o să scrii o carte de poezii despre asta sau ce?…

– …poate le pun pe Internet!

– …sînt deja acolo… dă un google… intră pe site-ul Agenţiei şi, dacă ştii să cauţi, o să vezi… nu e nici un secret, nu mai există aşa ceva… şi asta ne ajută să lucrăm în linişte… toate teoriile conspiraţioniste… majoritatea sînt sau vor fi adevărate, într-un fel sau altul… Departamentul de Ficţiune le creează pe majoritatea, dar uneori se inspiră din ele… creşte perimetrul paranoiei!… unul dintre principiile Agenţiei… uneori ne inspirăm toţi din ele… vezi 11 septembrie… dar nu te-aş sfătui totuşi să le povesteşti mai departe… unii dintre colegii noştri sînt plătiţi tocmai ca să se joace de-a păzitorii secretelor…

Anatol i-a deschis portiera. Şi, înainte de a urca în maşină, Derrin:

– …dar cine eşti tu?… iartă-mă că ţi-o zic: un nimeni… cine o să te creadă?

Am privit-o pe Dirigă. A făcut gestul ăla cu mîinile, adică *ei, acum, ce să-i faci, cam aşa e.*

Am făcut stînga-mprejur, grăbindu-mă să mă întorc la masă înainte să-mi ia chelnerul sticlele şi paharul cu votcă.

2

Kiss the boot of shiny, shiny leather
Shiny leather in the dark… Lou Reed

...capitolul obligatoriu cu amintiri din Comunism...

Dragă Pascal, trebuie să ştii că am fost şi eu cîndva în cuvîntul PACE. Transpirat, într-un cerc de cretă, agitam pe deasupra capului un dreptunghi de carton. Mîndru că undeva, acolo sus, cineva ne citeşte. TOVARĂŞUL ne citea. Colegii mei din TOVARĂŞUL susţineau că la ei e mult mai mişto. Instructorii lor cam trăgeau chiulul. La mine, în PACE, urlau în draci. Era una, profă de atelier, ne ţinea ore în şir cu braţele-n aer, o analfabetă complexată care ţinea morţiş să-i iasă literele bine. Diriga povestea că a stat în nara lui Ceauşescu. Ba chiar, la un 23 August, a stat chiar în ochiul stîng. Ea era Comandantă de Detaşament, poate de-aia.

Cel mai mult am fost de Grupă. Şi, după o săptămînă, mi-au scăzut nota la purtare, mi-au luat şnurul roşu. Răsturnasem un butoi cu clor în buda şcolii. Credeam c-o s-o iau de la taică-meu, cînd colo el şi-a sunat cumnatul de la Bacău şi s-a lăudat. Erau comici la telefon, tata a-nceput convorbirea cu: *Alo, Vulturul?, aici Şoimul, recepţie.* Şi unchiu': *Recepţie, Şoimu', raportează situaţia.* Şi toată joaca se sfîrşea, inevitabil, cu

aceeaşi întrebare: *Mă, Ioane, mai trăieşte mult ĂLA?* Uneori, cînd se plictisea, tata ridica receptorul şi, fără să formeze vreun număr, zicea: *Vasile, hai diseară la Rapsodia, dau un coniac.*

Unele poante le-am înţeles mult mai tîrziu. Odată am dus tot salariul lui taică-meu la şcoală, la Maculatură. Îl băgasem într-un caiet mai vechi, nu m-am uitat, duceam tot ce mi se părea de dus, hîrtie, carton, eram foarte zelos.

În depozitul şcolii 11 tata răscolea printre cartoane şi-ntre timp eu îmi băgam în geacă reviste *Cutezătorii*. Cînd am ajuns acasă, primul lucru pe care l-a făcut tata a fost să pună mîna pe telefon.

Ce n-am făcut eu în Comunism şi-mi pare rău şi-acum e că n-am mîncat niciodată Costiţă cu Fasole la Borcan. Borcanele alea cu etichete maronii, cam singurul fel de mîncare de găsit la Alimentara, din cîte îmi amintesc. Muream de poftă de cîte ori le vedeam. Pentru că în spatele blocului nostru erau nişte barăci cu muncitori şi ăia numai aşa ceva mîncau.

O mîncare cu adevărat bărbătească, îmi ziceam. Maică-mea nu voia să-mi cumpere, se cotea cum că avem acasă fasole – dar eu de fapt uram fasolea – şi costiţă – uram costiţa, chestiile cu grăsime în general, deşi, sau tocmai de aia, bunică-meu era măcelar şi la noi se mîncau cărnuri la greu – borcanele alea cu etichete căcănii îmi lăsau gura apă – şi aceeaşi poveste mi-o servea mama şi cînd intram în Cofetărie. Cînd galantarul e plin, Duţu, prăjiturile nu sînt bune. Pentru că, vezi, nu le-a cumpărat nimeni. Cînd mai sînt, aşa, cîteva prăjituri în galantar, înseamnă că-s vechi.

Şi-atunci de ce ne-am sacrificat la Revoluţie eu şi vecinul meu Cipi, de ce-am ieşit noi în faţa Prefecturii cu un steag roşu pe care-am scris cu pastă de dinţi VREM LIBERTATE? În loc să mergem la Maşinuţe, cum plănuiserăm cu o zi înainte?

Pentru ce am intrat noi în Librăria 8 şi-am scos afară toate cărţile despre/cu/şi de Nicolae Ceauşescu şi-am făcut un foc mare şi-am dansat Hora Unirii pînă pe la zece seara, cînd ne-am dus acasă murdari, flămînzi şi învingători, urlînd printre blocuri JOS CEAUŞESCU, JOS COMUNISMUL, cu vocile noastre feminine, în Schimbare? Şi tovarăşul profesor revoluţionar Curcă vorbea de la un balcon şi oamenii aruncau de pe acoperişul Prefecturii literele uriaşe de fier, vopsite în roşu. Întîi au aruncat cuvîntul TRĂIASCĂ şi cuvîntul a căzut cu un bufnet asurzitor la picioarele lor.

Şi mulţimea: ieeee!

Apoi acei Cutezători au aruncat TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU ŞI – toate deodată, probabil că erau sudate unul de altul – şi mulţimea: heeeee!

Pe urmă, cînd tocmai ne opinteam cu PARTIDUL, tovarăşul profesor Curcă a strigat: nu, nu, lăsaţi-le acolo, Comunismul e un lucru bun, numai că trădătorii ĂIA l-au stricat!

La care, poporul: huuuoooo!

Şi domnul profesor, speriat: daţi-le jos ! Jos comunismul !

Steagul l-am furat cu Cipi la un 23 August. Am coborît în boxa lui, acolo era Sediul. Nişte manifestanţi se odihneau lîngă peretele blocului, unul dintre ei îşi lăsase steagul chiar în gaura de aerisire, Cipi l-a tras înăuntru, l-am ascuns sub o stivă de lemne.

În aceeaşi zi am urcat pe acoperişul unui bloc, voiam să vedem Elicopterul. Securiştii nu lăsau pe nimeni să privească pe geam. Ni se rupea, noi voiam să vedem Elicopterul, aşa că am luat cu noi şi provizii, un harbuz, un cuţit, o pîine. A fost o zi fainã, mergeam pe coate, vorbeam în şoaptă, fix ca-n filme. Cipi a descoperit că exact pe marginea blocului se lăfăia un ditamai panou roşu pe care

scria TRĂIASCĂ TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU cu litere mari, albe, din scîrţîietoare.

Cipi a şutit cîteva, aşa că din toată poezioara a rămas T ĂI SCĂ TO ARĂŞUL, aşa, cam cum vorbesc copiii mici.

Diriga zicea că la intrarea în stadion le confiscau plăsuţele cu sendvişuri şi sticlele de suc. I-a întrebat pe părinţii ei de ce şi i-au spus că era o măsură de securitate. Adică să n-arunce pionierii cu Quik şi pîine cu gem în Tovarăşul. Aşa o suspiciune i s-a părut ei o mare ofensă. Ba chiar o nedreptate, i-au şi dat lacrimile.

Păcat, îi spuneam, că n-ai păstrat fusta aia neagră, cu pliuri, şi ciorăpeii albi, şi cămaşa albă, cravata roşie, centura.

Mi-ar plăcea să te văd aşa îmbrăcată.

Cînd văd filme româneşti făcute în anii ’70, pe cînd erau ai mei tineri, îmi vine să plîng. Mă pocneşte o nostalgie insuportabilă, de parcă e vorba de tinereţea mea. Şi anii ăia şi oamenii mi se par mai puri. Ştiu că e un efect, sînt conştient că ideologia îi obliga pe regizori să idilizeze şi pe actori să se infantilizeze, totuşi mă gîndesc la acele timpuri ca la o Vreme a Îngerilor.

Unul dintre cele mai puternice momente pe care le-am trăit cu taică-meu ni l-a prilejuit programul de apă caldă.

Făceam baie cam o dată pe lună, ne nevoiam cîte doi, cîte trei la un loc. Într-o seară ne-am băgat amîndoi în cadă, aveam zece sau unşpe ani, era chiar înainte de Revoluţie, taică-meu era un bărbat uriaş, avea şi mult păr acolo jos, nu-l mai văzusem niciodată atît de dezbrăcat, îmi era puţin frică de el. În timp ce ne săpuneam, bătrînul mi-a spus un banc (nu era deloc bătrîn, avea numai 35, dar peste doi ani avea să moară) :

Cică într-o zi Gheorghe îşi pierde oile. Începe el să le caute, caută, caută, nu le găseşte. Îl vede pe Ion sprijinit de gard, stătea aşa, degeaba. Zice, ia să-l întreb eu pe Ion, poate le-a văzut. Se duce, întreabă, măi, Ioane, aşa şi pe dincolo, n-ai văzut oile mele trecînd pe-aici? Ion se gîndeşte, băi, dacă-i zic că le-am văzut, începe cu da' aia neagră, da' ailaltă, şi pe unde-au luat-o, şi mă plictiseşte. Dacă-i zic că nu, mă ia că, adică, ce păzesc eu toată ziua-n poartă şi tot aşa. Mai bine-i dau un răspuns Evaziv: băi, Gheorghe, ia mai du-te-n pizda mă-tii!

Şi taică-meu – care era şi beat, ca mai tot timpul în ultimii ani – începe să hohotească, privindu-mă aşa, complice, aşteptînd să explodez şi eu, să o facem lată împreună, ca bărbaţii.

Îţi aminteşti, Pascal, că în noaptea aceea în Iaşi, în Black Out, am început să-ţi povestesc momentul ăsta. M-ai întrebat:

– *Şi de ce n-ai rîs*?

Şi exact cînd voiam să-ţi răspund, Viviana mi-a făcut semn să ies afară.

E foarte ciudat cum, de fiecare dată cînd mă agăţ de o figură paternă, ajung la un moment dat să-i zic istoria asta, dar niciodată nu apuc să o şi termin.

Futu-i, Pascal, nici nu ştiu exact ce vreau să zic. Sînt la a unşpea bere, aşa că să nu te miri dacă o să devin din ce în ce mai incoerent. Şi cu cît mai incoerent, cu atît mai coerent. Ca orice om beat care se străduie să meargă mai drept decît e firesc. E cald de înnebunesc, aştept îngrozit momentul în

care o să termin de scris mailul ăsta nesfîrşit şi de căcat şi o să trebuiască să-mi dezlipesc efectiv laptopul de pe coaie.

Auci.

Dar nu avem ce face, cum ar zice scenariştii serialului *Tînăr şi neliniştit*: Trebuie ca istoria fiecărui om să fie lungă şi să iasă încetul cu încetul din el…

Mă doare şi limba, am un fel de bube pe limbă, cred că e de la pasta de dinţi stricată, cînd era ea aici mă certa dacă uitam tubul deschis. Căcat, Pascal, eu nu sînt un sensibil, chiar nu sînt, şi toată văicăreala asta a mea e doar plîngerea scîrboasă a unuia crescut de maică-sa pînă pe la 3o de ani şi lăsat brusc să se descurce de unul singur. Aşa ceva trebuie să înţelegi.

Dar să termin, totuşi, capitolul obligatoriu cu amintiri din Comunism…

În primul rînd că m-a şocat înjurătura.

Taică-meu se înroşise, i se umflaseră venele gîtului şi-mi tot repeta, furios, ultima parte a bancului. Încercam să scot măcar un chiţăit, să mă prefac amuzat, taică-meu lovea apa cu palmele, se strîmba. Mă gîndeam că o să mă înece, aşa că pînă la urmă i-am dat ce voia, un hohot de rîs cu lacrimi şi scuipaţi şi taică-meu s-a liniştit. Şi eu care habar n-aveam ce-nseamnă Evaziv.

Nu pot sta mai mult de un sfert de oră în cadă. Îmi iau cu mine reviste, răţuşte de cauciuc, bărcuţe. Torn săruri relaxante în apă, mă îmbăt înainte, degeaba. După cinşpe minute şi chiar mai devreme mă pocneşte un fel de anxietate, mă simt vinovat, mi-e ruşine, trebuie să ies.

Cum ştiu că o iubesc?

În noaptea aia, la hotelul Moldova, ne-am băgat, pe tăcute, amîndoi în cadă. Ne-am bălăcit cîteva ore bune şi n-am simţit nici un fel de panică, dimpotrivă, totul părea să se fi liniştit pentru totdeauna.

Era prima dată cînd mi se întîmpla aşa ceva.

Nu aveam muzică, dar cred că The Cure, cu *Lullaby*, s-ar fi potrivit perfect atunci.

Pe la unşpe, ai mei s-au plictisit de-atîta Revoluţie, Caramitru, Dinescu, Iliescu, aşa că taică-meu a zis: ce atîta, hai să vedem ce-i pe ruşi. Pe ruşi era un grup de basarabeni care cîntau la balalaice. Şi ăştia ne-au scos dintr-ale noastre.

Pe scurt: ne-au mai înveselit. Maică-mea, care preda rusa pe atunci, a-nceput să fredoneze kalinka. Tatei îi plăcea cînd îi citea nevasta din Dostoievski, în rusă, în Original. Dostoievski e altceva citit în Original. Pe mine taică-meu mă dezamăgeşte acum cel mai mult în iunie ’90, cînd s-au adunat studenţii în Piaţa Universităţii. Atunci el a zis: sînt nişte golani care fac mici pe capacele de la canal, domnul senator Dumitriu cînd s-a întîlnit ultima oară cu domnul Iliescu, Iliescu i-a zis – dac-ai şti cît de obosit sînt. Şi şi-a sprijinit capul pe umărul lui.

Mă gîndesc la taică-meu acum ca la un om mort, din toate punctele de vedere. Fiindcă – şi asta e marea mea ciudă – în decembrie ’89, taică-meu, în loc să se ducă în balconul Teatrului Eminescu, să

zică şi el două vorbe, cum a făcut profesorul Curcă, a preferat să se matolească, de bucurie că a căzut Ceauşescu. Şi nu i-ar fi fost greu, taică-meu era un profesor de matematică foarte respectat în Botoşani, lumea l-ar fi ascultat, nu era nici măcar membru de Partid. N-avea voie, bunicul meu omorîse un ceapist, a fost şi pe la Canal, cu chestia asta se mîndrea toată familia. Mai puţin mama, care era convinsă că bărbat-su murise tînăr pentru că pe undeva încă mai funcţiona blestemul văduvei ceapistului, deşi ei încă de mult timp, încă de la Repartizare, nu mai trăiau în acelaşi judeţ cu Blestemul.

Dacă taică-meu şi-ar fi mişcat atunci curul de pe scaunele de la Rapsodia, restaurantul nomenclaturiştilor botoşăneni unde, deşi fiu de criminal, îşi sugea în fiecare seară coniacul, aş fi fost acum un om făcut: 4.000 de metri pătraţi teren intra- şi extravilan, scutiri de impozite, drumuri moca pe orişice fel de mijloc de transport ş-altele. Şi-ncă toate astea erau doar pentru pleşcarii mai cuminţei, mai modeşti. Adevăratul avantaj erau, pînă la urmă, relaţiile pe care le crea genul ăsta de mişcare. Aş fi intrat mai devreme într-o lume în care, datorită lui Derrin şi Dirigii, am ajuns pînă la urmă.

Şi poate că tocmai de aceasta din urmă aş fi fost scutit.

Cum era interzisă producerea alcoolului acasă şi eu o ştiam, de cîte ori mă mai altoia bunicul urlam prin curte: *Te spun lui Ciotoi Miliţianul că faci rachiu!* Cu acelaşi Ciotoi mă ameninţa bunica dacă nu voiam să dorm la amiază.

Am descoperit pe net că bau-baul nostru a murit cu cîteva luni în urmă. A murit în somn, n-a suferit deloc, aşa cum şi merită să moară un bătrîn tablagiu. Dumnezeu să-l ierte, aş zice, el ne ţinea familia unită.

Nu ai nici 3 ani cînd ei îţi dau prima oară să guşti din rachiu.

Dă-i şi lui ăsta mic să pună limba, ce rău poa' să-i facă.

Asta dacă nu obişnuiau deja să te adoarmă, cînd erai bebeluş, dîndu-ţi să sugi cîrpe muiate în ţuică. Dar asta o fac numai familiile de terminaţi.

Celelalte te învaţă să bei gospodăreşte, ritualic. La sărbători, la botezuri, nunţi, înmormîntări, duminica, la simple întîlniri între rubedenii. Cînd se taie porcul, cînd se face rachiul, sau aşa, la o tacla.

Ai 5 ani, bunică-tu a montat alambicul şi a ieşit afară, la treburi. E iarnă, e atît de bine să stai lîngă sobă, să te joci cu un băţ în jăratic. Rachiul picură într-o oală – te apleci, pui gura la capătul ţevii şi lingi o picătură, două. Cojeşti un cartof copt, care-ţi arde degetele, îl înmoi în sare şi în unt. Te apleci şi mai sugi puţin din ţeava de cupru.

E prima tranşă de trăscău, din cel foarte tare, care, cînd îi dai foc, arde, albastru, pe masă.

Vezi tu, Pascal, în România lui Ceauşescu exista sistemul ăsta, Repartizarea, în care se întîmpla ca absolvenţii de facultate să fie trimişi să muncească la mama dracului, în sate izolate, departe de familie. Aparent era o idee iluministă, pentru ca toate zonele ţării să beneficieze de lumina educaţiei. Aşa s-a întîmplat şi cu ai mei, aşa că au fost nevoiţi să mă plaseze bunicilor, pînă pe la 6 ani. Şi sînt convins că aceştia mă iubeau, doar că ţăranii români nu au niciodată obiceiul s-o şi spună.

Nimeni nu-ţi spune la noi că te iubeşte. Astea sînt pentru noi mofturi, cel mai bun mod în care poţi să-ţi exprimi dragostea pentru cineva e să-l hrăneşti, să-i bagi lucruri pe gură.

Era un serial, *Pistruiatul*, despre un puşti care-i ajută pe comuniştii ilegalişti să lupte cu fasciştii.

După ce a murit taică-meu, am avut mult timp următoarea fantezie: se făcea că eram Pistruiatul şi trebuia să predau o mică tipografie clandestină unui bărbat cu ziarul *Universul* în buzunar. Intra în oficiul poştal, aştepta cîteva minute, cercetînd cu atenţie buzunarele bărbaţilor, şi, deodată, taică-meu îmi punea palma lui grea pe umăr:

– Ce cauţi, mă, aici?

– A, nimic, am venit cu cineva şi m-a rugat să-l aştept.

– Măăă, tu ai văzut cît e ceasul? Te-aşteaptă maică-ta acasă, derbedeule! Şi din buzunarul lui tata se iţea capătul *Universului*. El era persoana de legătură, cel care tipărea manifestele! Tata era şi el Activist comunist, ilegalist ca şi mine!

...nu le era deloc milă de noi şi de-aia meritau să le luăm copiii...

Derrin plecase din ţară şi ne lăsase în grijă o mică televiziune prin cablu şi periodicul acesteia, un ziar săptămînal. Ceea ce pare a fi o grămadă de treabă de făcut. Dar nu era. Aveam mulţi bani şi am angajat cîţiva oameni să ne facă muncile de rutină, iar noi doi o frecam în majoritatea timpului în magazine de haine şi de pantofi.

În magazinele de pantofi îmi plăcea cel mai mult şi le uram din tot sufletul.

Diriga încerca, la cîte o repriză, cel puţin zece perechi de încălţări. Le alinia alături, la îndemînă, se aşeza pe scaun, îşi întindea un picior, iar eu, în genunchi, în faţa ei, pescuiam din grămada de botine cîte una şi o ajutam să o tragă pe lăbuţă. Din unghiul în care o vedeam, de lîngă glezne, semăna cu asistenta sexy de pe etichetele sticlelor de spirt *Mona*.

Mona era şi este cea mai apreciată băutură în satele din Moldova, după cum aveam să descopăr la fiecare sfîrşit de săptămînă cînd, cu camera video în braţe, mă urcam cu Diriga într-o maşină şi ne afundam în mocirla drumurilor de ţară de pe lîngă Botoşani.

Lumea credea că facem reportaje, şi chiar făceam, ba chiar le difuzam la CoCo TV şi le comentam pe larg în suplimentul *Curierul de Botoşani* – poveşti despre sate cu şapte case şi zece crîşme, oameni care puneau căcat pe foc ca să se încălzească, beau alcool medicinal şi orbeau la 40 de ani, făceau cîte 10-15 copii doar pentru alocaţia dată de stat, mai puţin de 10 euro pe lună…

Copiii. Ei erau, de fapt, motivul pentru care ne sculam sîmbăta la 5 dimineaţa, de dragul lor înghiţeam atîta praf. Învăţasem să manevrez în aşa fel camera încît să-i prind în imagine pe mucoşi de sus pînă jos, cu toate amănuntele lor preţioase. Ceea ce la tv părea, datorită insistenţei cu care fixam anumite chipuri, fascinaţie, tandreţe şi nesfârşită milă faţă de vai-de-curul-lor-de-viaţă – şi pentru asta cîştigasem chiar un onorabil premiu III la un concurs naţional de reportaje – era, cu adevărat, doar controlul de calitate al unui produs, studiu de marketing, evaluare.

Vînătoare de capete.

A doua copie a casetelor era, imediat după ce o montam, trimisă undeva la Londra, la o altă adresă în fiecare săptămînă, dar păstrînd la destinatar acelaşi nume: Ali Imran.

Sticlei de spirt de un sfert de litru i se spune „fetiţă“, celei de jumătate „băieţel“, iar celei de un litru, cea care se bea de obicei în mai mulţi, „femeie“.

Românii, Pascal, nu se iubesc pe ei înşişi, nu se iubesc între ei şi mai ales nu-şi iubesc copiii. N-aveam nici 10 ani, şi eram crescut la oraş, cînd educatorii noştri ne scoteau toamna în frig, pe cîmp, la cules cartofi. Se numea „muncă patriotică“ şi adulţilor nici nu le trecea prin cap să protesteze, nu le era deloc milă de noi. Ne trezeau dimineaţa la 5 în fiecare săptămînă şi ne trimiteau la orele de lucru manual. Aveam 10 ani şi făceam, cu noaptea în cap, cu mîinile îngheţate, piese de fier la strung. Duminica adormeam din picioare, prăbuşiţi sub steaguri, la manifestaţii de celebrare a regimului. Nu le era deloc milă de noi.

Nu le-a fost niciodată şi de-aia meritau să le luăm copiii.

Îi stăteam ca un băieţel cuminte la picioare şi-i pîndeam privirile. Albul ochilor ei de spermă condensată.

Majoritatea am fost născuţi din cauza legii ăleia care interzicea avorturile. Sau pentru că ai noştri aveau nevoie de apartament şi de un post călduţ, în regiunea natală, aproape de părinţii lor. În mîinile cărora ne şi abandonau pînă la 6 ani, cînd trebuia să mergem la şcoală.

În satele din Moldova îi fac pentru alocaţie, ceea ce e cam acelaşi lucru, dacă stai şi te gîndeşti. S-ar putea zice că sînt nişte copii chiar doriţi. Că au nevoie de ei. Ca tînăr şi promiţător alcoolic, îi înţeleg.

Pe ai mei însă nu-i înţeleg deloc. Senzaţia că nu sînt dorit e atît de puternică uneori – şi o citesc şi în ochii celoralţi. În privirile şi în vocile vînzătoarelor, ale funcţionarilor, ale profesorilor şi preoţilor şi poliţiştilor. De asta îmi era frică să ies din cartier. Nici taică-meu nu m-a vrut, dar a fost destul de onest cît să moară la timp şi să scape. Maică-mea, pe de altă parte…

Jim Carrey povestea într-un interviu pe Acasă TV cum şi-a descoperit talentul în copilărie – de cîte ori maică-sa părea îngrijorată, preocupată de ceva sau pur şi simplu nu-i dădea atenţie, Jim trăgea pe el o pereche de izmene uriaşe, probabil ale lui taică-său, şi se fîţîia prin faţa ei. Arăta atît de penibil, încît în mai puţin de 5 minute o făcea să se înece rîzînd. Şi să-l ia în braţe.

M-am străduit dintotdeauna să fiu cît de penibil am putut, 24 din 24, şi cred că am şi reuşit, cu toate astea maică-mea abia dacă m-a băgat vreodată în seamă. Poate doar ori de cîte ori am făcut mici tentative de evadare din domeniul ei.

Diriga îmi făcea destul de des faza aia sălbatică cu mîna-nfiptă-ntre picioare. După care, cînd bîiguiam un fel de protest, îmi repeta aceeaşi glumiţă:

– Conform USA PATRIOTIC ACT, avem dreptul să percheziţionăm pe oricine dorim noi pînă-n cur şi chiar mai adînc.

Era o glumă, cum că orice român ar fi în stare să-şi vîndă mama, doar că, spre deosebire de nemţi, de pildă, n-ar livra-o la timp.

Aş fi vrut să am destui bani, şi bănuiesc că totuşi nu mi-ar fi trebuit foarte mulţi, să-mi cumpăr mama.

Stăteam în fiecare seară, în faţa televizorului, lîngă ea, dar îi eram mai străin decît oricine. Murise bărbatul ăla frumos şi puternic care era taică-meu şi rămăsese singură, cu o *chieritură*, cum le zic ţăranii moldoveni puilor de găină slăbănogi şi bolnăvicioşi, inutili. Cum îmi zicea ea.

Dar nu voia să mă piardă, să-i plec de lîngă. Aveam şi eu ceva frumos, părul creţ, şi într-o vreme m-am gîndit să-l las puţin mai lung. Într-o noapte m-am trezit şi am surprins-o tăindu-mi din el cu foarfeca.

Individul ăla care semna Ali Imran mă instruise, într-unul din mesaje, să-i filmez şi dezbrăcaţi. Era puţin mai complicat, încercam s-o fac fără să bată la ochi. De obicei îi chemam undeva pe cîmp, îi atrăgeam cu bani, dulciuri sau ţigări. În timpul ăsta, Diriga rămînea în sat, la crîşmă, prefăcîndu-se că-şi face reportajul. Le deturna atenţia, îi strîngea pe toţi în jurul ei. Se holbau la cracii ei dezgoliţi, le curgeau balele. Sau aşa mi-i închipuiam, pentru că nu-mi plăcea povestea. Mă neliniştea s-o ştiu înconjurată de atîţia bărbaţi.

Derrin era ba în Israel, ba la Washington. Îi trimitea Dirigii cîte zece mailuri pe zi, îi scria cu fonturi de-alea de invitaţie la nuntă, pe fundal roz cu inimioare. *My angel, I love you so much*.

Diriga mi le arăta pe toate, rîdeam amîndoi de el ca de ultimul tîmpit. Dar îi povestea cum o s-o ia în America – şi vedeam cum îi strălucesc ochii.

Nu numai în orăşelele de provincie, dar nicăieri în România nu poţi să faci jurnalism independent pe bune. Întotdeauna îi datorezi ceva cuiva:

partidelor aflate la putere, ştabilor locali, firmelor care-şi fac reclamă în publicaţiile tale.

Ni se rupea de toate astea. Nu aveam nevoie de banii nimănui şi nimeni nu se putea atinge de noi. Era de ajuns să ni se pară că vreo oficialitate sau un simplu gardian public ne priveşte urît, pentru ca imediat cineva, de la Prefectură sau de la Consiliul Judeţean, să primească un telefon şi să ni se ceară imediat mii de scuze, cu temenele şi pupături pe vîrful degetelor. Era distractiv. Nu pricepeam mai nimic din jocul politic şi asta se vedea clar în articolele noastre. În acelaşi timp, vorbeam, aluziv, despre secrete personale bine păzite ale şmecherilor care conduceau oraşul, iar asta era chiar derutant pentru ei.

De cîteva ori pe zi, Diriga apărea într-un spot pe CoCo Tv – se plimba dintr-o parte într-alta a studioului, cu fusta foşnindu-i pe pielea arămie, împingîndu-şi ţîţele ei ţîţoase înainte, la intimidare:

– Televiziunea de mîine va fi făcută de aventurieri. Televiziunea de mîine va fi o aventură formidabilă şi exaltantă. Televiziunea de mîine va semăna cu cel care o conduce. Bună, sînt şefa postului CoCo TV şi voi sînteţi telespectatorii mei. Aceasta este o şcoală a plăcerii şi eu sînt diriginta voastră. Televiziunea de mîine va fi un act de dragoste – CoCo Tv e televiziunea de mîine… televiziunea de azi!

Cît au turnat reclama, am pîndit-o din spatele cameramanului, jucîndu-mă cu o mînă în buzunar.

Am înţeles atunci cu adevărat de ce se spune despre televiziune că e un „mijloc de comunicare rece“. Cu atît mai mult acolo, în studio, în culise, în spatele camerei, fără un ecran de protecţie, mă simţeam ca agăţat într-un cîrlig. Într-o cameră frigorifică. Dîrdîiam.

Şi noaptea, în fiecare noapte, după ce o conduceam pînă în faţa blocului ei, deschideam televizorul, îl fixam pe *mute* şi aşteptam. Exact la

2,30, cînd se termina filmul porno – fusese ideea mea să dăm cîte unul pe noapte, peste care însă eu săream, privind între timp, nerăbdător, altceva, pe alt post –, înainte de încheierea programului, apărea şi ultimul spot:

– …o şcoală a plăcerii şi eu sînt diriginta voastră. Televiziunea de mîine va fi un act de dragoste – CoCo Tv e televiziunea de mîine… televiziunea de azi!

În mai puţin de 5 secunde, fleee-hoooşşşccc.

Marilyn Monroe spunea: Problema mea e că bărbaţii cred că se fut cu Marilyn Monroe şi se trezesc cu mine.

Problema mea era că nimeni nu se futea cu mine.

Niciodată n-am înţeles şi nici nu mi-au spus de ce aleseseră un nume atît de tîmpit pentru un post tv.

Pe 6 iulie, Derrin ne-a trimis o poză. Se ţinea de gît cu un tip, iar în spatele lor se vedea, ca într-un clişeu turistic, unul dintre soldaţii ăia cu căciuloaie de la palatul Buckingham. Derrin şi individul zîmbeau cu toţi dinţii, erau foarte simpatici. În mesajul însoţitor zicea: *Me&Ali in London*. Am dat un google pe Ali Imran: era numele unui personaj, al unui spion pakistanez fictiv, un fel de James Bond al lor. Se pare că mai provincial şi mai ridicol, dar în acelaşi timp mult mai uman.

Pe 7 iulie s-a dezlănţuit demenţa în metroul londonez, iar pe 8 mi-am luat lucrurile şi m-am mutat singur într-o garsonieră, la capătul celălalt al oraşului. În aceeaşi zi, după vreo trei ore, maică-mea m-a pescuit şi m-a adus înapoi acasă.

Cu cîteva luni înainte, fuseseră găsite lîngă cimitirul Pacea, împachetate în celofan argintiu, fragmente decupate din ceea ce păreau a fi cadavrele a două femei, un bărbat şi o fetiţă. Ancheta îi dusese pe poliţişti la uşa vecinilor noştri de palier, mai exact la Dorel, un puştan de 16 ani

pe care-l invidiam enorm – era genul de culăr care mă intimida, înţolit mişto, de la Bucureşti, unde făcea de altfel drumuri frecvente-n scopul ăsta, dezinhibat, luminos, aducea tot timpul acasă puştoaice drăguţe, le vedeam uneori pe vizor, mă trăgea lîngă uşă rîsul lor frumos, răsuna pe toată scara blocului.

Se pare că Dorel îşi omorîse cu un ciocan părinţii, o mătuşă şi pe Ramona, surioara lui de 8 ani. Pe urmă locuise cu ei aproape o lună, fără ca nici unul dintre vecini să simtă ceva. Poate pentru că erau ultimele episoade din *Miramar* şi nişte meciuri importante în perioada aia, în plus, după cum declaraseră toţi vecinii, apăruse televiziunea asta botoşăneană nouă, CoCo TV, părea interesantă, îi ţinuse ocupaţi…

Motivul lui Dorel era simplu: părinţii se făcuseră, de jumătate de an, penticostali, şi băgau mari presiuni asupra lui să-l convertească. Dorel însă voia să rămînă, cu orice preţ, ortodox.

Mama îmi spusese că se teme să doarmă singură, atît de aproape de apartamentul ăla… Aşa că m-am întors.

Poate că îi era frică să doarmă singură, dar poate că îi era şi mai frică să bea singură.

Nu-mi păsa, vieţuiam într-o fantasmă neîntreruptă – *vedeam* doar picioarele Dirigii, desfăcîndu-se. O imagine, un *sample*, ca-ntr-o piesă electro pusă pe *repeat*. Fără oprire – eram gaga rău.

La jumătatea lunii iulie, Ali ne-a trimis noi directive. Ne cerea să ne mutăm atenţia de pe ţărănuşi pe copiii muncitorilor plecaţi în Spania şi Italia. Acolo, pe unde or fi fost *evaluatorii*, se pregătea ceva care îmi scăpa, şi nu era vorba doar de clasicul trafic de organe sau de cel sexual, pentru că, mă gîndeam eu, dacă ar fi fost aşa, de ce nu s-ar fi mulţumit cu orice ar fi găsit, cu orice le-am fi dat?

Dar n-am pus nici o întrebare. Ne-am instruit echipa şi ne-am apucat să facem reportaje despre pseudoorfani, cum le spuneam noi, deşi, după ce te apropiai de ei şi îi vedeai prin ce trec, mai potrivit ţi s-ar fi părut să-i numeşti *superorfani*.

În liceu aveam un prof de sport care, de cîte ori mă întîlnea pe holuri, îmi băga o mînă între picioare şi rînjea: *Sociule, într-o zi o să-ţi rup eu pula!* Derrin îmi dădea senzaţia că e profu' meu de sport deghizat în spion american.

1,77, 61 de kile, ochi căprui, păr şaten, privire îndrăgostită, privire hăituită. Asta ar fi trebuit să scrie mama pe afişe, dacă aş fi dispărut.

Dacă măcar s-ar fi obosit să facă afişele.

Superorfanii aveau sute de jucării, mîncare, case strălucitoare. Televizor în fiecare cameră, calculatoare cu ecrane LCD, antene satelit. Cîte o bunică atinsă de demenţă senilă sau doar depăşită de ce se întîmpla în jur avea grijă de ei. Se tîra, neauzită, dintr-o cameră în alta, pe lungile holuri acoperite cu faianţă rece, cu o farfurie cu sendvişuri în braţe şi un pahar cu suc. Deschidea uşa unei camere şi îşi descoperea nepoţeii vineţi, spînzuraţi de draperie.

Se întîmpla destul de des, încă se mai întîmplă.

Sînt nişte copii atît de trişti, în special fetiţele, cărora le e foarte dor de mamele lor.

Dacă ar fi să pună o poză în dicţionar la definiţia cuvîntului *pageist*, una cu mine cel de atunci – cu limba scoasă – ar fi perfectă. „Bărbat care doreşte să fie sclavul unei femei frumoase."

Aveam o problemă pentru care nu exista decît o soluţie.

Fusta ei era dintr-un material atît de uşor,
am suflat şi s-a ridicat…

Cum ţi-am spus, în fiecare seară o conduceam pe Dirigă acasă, pînă la uşă. Stătea, într-adevăr, în cartierul meu, la vreo douăzeci de blocuri distanţă, chiar lîngă şcoala unde învăţasem pînă într-a opta. În scara blocului, amîndoi ameţiţi după berile de seară, de după muncă, ne mai povesteam cîte o oră, îl mai bîrfeam pe bărbatu-său, făceam planuri pentru a doua zi. Ea mă provoca în continuare, în stilul ei vulgărel, dar niciodată nu m-a invitat în casă.

Spunea că ai ei erau foarte mîndri să o vadă încurcată cu un individ atît de important şi deloc român, cu atît mai puţin botoşănean. Iar bărbatul maică-sii era mâncat să o vadă plecată odată, oriunde. Să n-o mai simtă prin preajmă, să nu-i mai audă foşnind fustele de-o palmă.

Descoperisem că aveam şi altele în comun. Şi ea se întorcea acasă în nopţile anilor de liceu tristă şi beată, intra pe uşă, cineva îi scutura zăpada de pe haine, îi punea mîncare în faţă, intra în baie, se privea lung în oglindă, îşi studia pupilele dilatate, îşi umplea un bidon cu apă. Se băga în pat cu o carte din care citea fără să înţeleagă nimic, se ridica, ameţită, alerga pînă la uşa celeilalte camere şi, de după, înjura televizorul şi pe toţi tîmpiţii din lume care se uită la toate porcăriile, *pe dumneata şi pe futălăul matale*.

Chiar şi furioasă, avea grijă, de frică, să nu uite de pronumele personal de politeţe, cel al moldovenilor, atît de scîrboşi cînd vine vorba de treburi de-astea. *Matale*. Şi acele *mămica* şi *tăticu*, ieşite din gura adulţilor… Am întrebat-o, într-un material filmat pentru una dintre *anchetele* noastre,

pe o fată de 16 ani care îşi aruncase copilul nounăscut la gunoi:

– Ştii cine e tatăl?

– Cum nu, e tăticu'.

– Nu, asta ştiu, dar cine e.

– Da' tocma' v-am zîs: tăticu', el îi tăticu'.

Da, de asta voia Diriga să plece. Îmi povestise. Într-o seară, după ce am montat un film despre doi gemeni ai căror părinţi lucrau chiar în Londra, în construcţii, am luat câteva doze de bere şi am mers la cimitirul Pacea. Era cald şi plăcut, i-am arătat mormîntul lui taică-meu, apoi ne-am aşezat pe un cavou camuflat de verdeaţă, la marginea cimitirului. Se născuse locatară şi nu voia să crape locatară. De cînd se ştia trăise în blocul ăla muncitoresc. Cu maică-sa şi bunica paralizată, până a murit, cu taică-său, până a plecat, şi cu pisică-sa. Pisică-sa pîndea noaptea fluturi şi dimineaţa o găseau pătată pe bot de sînge negru şi praf. După ce plecase taică-său, bărbaţii care veneau la maică-sa îi aduceau ciocolată, pe care o împărţea cu pisica. Unii dintre ei puteau chiar desface sticle de bere cu dinţii. Pe mîţa aia o hrănea numai cu ciocolată şi carne crudă, să crească sălbatică, să scoată ochi cu ghearele. Într-o zi maică-sa a dat-o unei nebune care strîngea-n braţe-o păpuşă. A aruncat păpuşa şi a luat pisica. La ei intrau multe femei străine care puţeau a gunoi. Maică-sa muta în fiecare săptămînă dulapurile şi ele o ajutau. Uneori, pe femeile alea le căutau bărbaţii lor. Unul a sărit odată pe ea. Avea 11 ani, rămăsese doar cu femeia aia şi bărbat-su, maică-sa era în oraş. Băuseră soluţia de şters mobila, aveau feţele şi mîinile vinete, făceau spume la gură. L-a lovit cu telecomanda între ochi, l-a adormit.

A încercat şi ea, pe-ascuns, să mănînce carne crudă. Pentru că voia să fie mai puternică. O mesteca greu, îi venea să vomite. Aveau un vecin de palier căruia-i plăcea aşa, pentru el era un fleac,

lucrase în chimice şi îşi pierduse mirosul şi gustul. Cînd se spărgea vreo ţeavă la subsol se ducea ăla. Ieşea puţind a căcat, i se scurgea de pe cizme. Prin anii ’50 făcuse parte din cîteva plutoane de execuţie, voluntar. Pentru conserve, cartofi peste raţie, de-astea. Mai tăia el mingile care-i futeau straturile de ceapă, dar în rest era de treabă. Avea stomacul de cauciuc. Îi lăsa pe copii să dea cu pumnul în el, chiţcăia ca o jucărie.

Voia să fie sălbatică, să scoată ochi. Voia să fie respectată în casă, voia să fie respectată în cartier. Pe Petrică l-a dat cu capul de scările blocului pînă cînd ăsta a-nceput să o respecte. Se încăpăţîna să se joace numai cu băieţii, şi băieţii îi aruncau mingi în faţă. Pe cînd încă mai stătea la ei, taică-său o tîra pe maică-sa de păr, din sufragerie în hol şi-napoi. Se juca numai cu băieţii, lîngă depozitul de mere, în aburii de alcool, seara se întorcea puţin beată acasă, se lovea tot timpul de balustrada blocului. Fura din casă cuţite pentru *caş*, era un joc la care pierdea mereu. Era pedepsită să mănînce pămînt, mesteca pietricele cît voiau ei, uneori se întuneca şi ei nu spuneau gata, ajunge. Taică-său înmuia furtunul de la maşina de spălat în oţet, vecinul cu stomac de cauciuc îşi bătea nepoţii cu electrozi de sudură. Era grea de cap, nu înţelegea decît filmele cu bătăi. La filmele cu pupături se aştepta ca actorii să-şi muşte buzele şi să le pocnească în dinţi ca pe seminţe, să le scuipe pînă la genericul de final pe faţa de masă din bucătărie. Abia la 18 ani a purtat prima fustă. Imaginea ei în oglindă a tulburat-o. A început să înveţe de la televizor cum să se poarte ca o femeie. De la Mihaela Tatu şi celelalte gunoaie. La 20 de ani, maică-sa a trimis-o la cursuri de calificare la una dintre fabricile italiene de confecţii din oraş. Muncă brutală, umilitoare, în frig, foarte prost plătită, partea bună fiind însă aceea că n-avea nici un viitor în meseria asta, italienii pregătindu-se deja să se mute în Republica Moldova, unde mîna

de muncă era mult mai ieftină, dacă aşa ceva e posibil.

A lucrat două luni în fabrică, pînă cînd a aflat de la colegele mai bătrîne că intra zilnic în contact cu o substanţă care-i distrugea plămînii şi care, tocmai de-aia, nu mai era folosită în nici o fabrică din lume, cu excepţia, probabil, a celor din Asia. Povestea asta a enervat-o rău şi aşa s-a trezit într-o dimineaţă în biroul şefului celui mai important ziar din oraş.

– Uite, pe asta chiar n-o ştiam, s-a hlizit, încîntat, directorul ziarului şi l-a sunat imediat pe directorul fabricii.

În jumătate de oră, se întîlneau toţi trei la o crîşmă de cartier din apropierea fabricii şi totul se termina cu îmbrăţişări şi pupături umede. Aşa-i plăcea directorului ziarului să-şi facă afacerile, în bombe puturoase, unde se simţea mai în siguranţă, printre ai lui. Pentru că, da, era şi el alcoolic, cum avea să afle după ce a luat-o în redacţia lui. În fiecare zi, la prînz, trebuia să meargă pînă la chioşcul de la colţul străzii şi să cumpere o sticlă de votcă pentru şeful ei, pe care o ascundea în poşetă. Nimeni nu avea voie să ştie nimic despre asta, chiar dacă toată lumea bănuia că şefu' troscăieşte în birou. Cam asta era tot ce avea de făcut Diriga, ceea ce nu era chiar atît de nasol pentru un job cîştigat în urma unui şantaj. Nu ştia cît luase şefu' de la directorul fabricii, printre altele preşedinte, acesta, al PRM Botoşani, dar ea era, deocamdată, mulţumită cu ce se alesese – un fel de statut şi un fel de activitate care o mai ţineau la distanţă de maică-sa şi de iubiţii ei. Acolo se alesese şi cu porecla aia, Diriga, de la băieţii din redacţie, care voiau şi ei, bineînţeles, s-o fută.

În redacţie, dimineaţa, pe birouri, s-o treacă de la unul la altul, la prînz, s-o ducă în garaj, să o întindă pe capota maşinilor pictate cu sigla roşie a ziarului, seara, încă un ciocan, înainte de plecare, ba chiar s-o ia cu ei şi pe teren, s-o fută la ţară,

prin hanurile de la marginea oraşelor unde se opreau ei şi mîncau. Asta era fantezia de bază a întregii echipe de nespălaţi, despre asta vorbeau toată ziua. Cum ar fi s-o facă ei poştă, de-aici şi gluma cu „diriginta poştei“ – *Diriga*.

– Sper că-ţi dai seama că labagiii ăia nu m-au atins nici măcar cu un deget.

O credeam, n-aveam nici un motiv să n-o cred – nici măcar Derrin nu o futuse încă *properly*, ca să zic aşa. Fusese atîrnat în tot felul de cîrlige, fript cu ceară fierbinte, sodomizat cu dildouri monstruoase, bătut peste buci cu cureaua, legat. Dar asta a fost tot, dacă nu punem la socoteală şi cunnilingusul pe care i l-a îngăduit în ziua în care s-au cunoscut, în hotel.

Am întrebat-o:

– OK, cu Derrin am înţeles, dar ceilalţi? De pînă la el…

Nu mi-a răspuns. Sau mi-a răspuns, dar nu la ce o întrebasem eu.

– Sexul obişnuit e plictisitor, ca o cameră cu patru pereţi stabili, e închis. Relaţiile sado-maso sînt ca o cameră cu pereţi care se mişcă, nu ştii unde vei ajunge. În plus, dacă vrei să fii respectat, trebuie să-i tratezi pe ceilalţi cît mai crud posibil, ăsta e primul lucru pe care l-am învăţat. Scoate-mi cizmele.

S-a lăsat într-un cot pe mormîntul lui Gheorghe Istrate, 1946–1980, şi mi-a întins picioarele.

Picioarele ei… M-am gîndit atît de des la picioarele ei, încît probabil conexiunile alea dintre neuroni care se ocupau de imaginea lor se îngroşaseră pînă cînd aproape atinseseră dimensiunile unor cabluri de înaltă tensiune, cum se întîmplă în cazul dependenţilor de heroină.

Îmi transpiraseră palmele, aşa că, la primele mişcări, n-am reuşit să apuc nimic…

– Le vezi? Monturile şi bătăturile astea? Uite, una aici, pe marginea degetului mic… Şi celelalte… Le am şi mă chinuie din copilărie… Şi

ştii de ce? Pentru că maică-mea n-a fost în stare să-mi cumpere niciodată încălţăminte care să-mi vină. Îi spuneam că mă doare şi nu mă asculta, credea că sînt mofturile mele…

Am prins-o de glezne şi am tras-o uşor înspre mine. Fusta ei era dintr-un material atît de uşor, am suflat şi s-a ridicat… M-am aplecat şi mi-am întins gîtul.

Cînd şi-a dat seama ce fac, a început să ţipe.

– Nu-mi place preludiul de nici un fel!, nu suport buze băloase pe piele!, palme transpirate pe sîni!, şi în special limbile-n pizdă!, limba-n pizdă e faţă de şmecher care-ncearcă să mi-adoarmă mintea şi să mă controleze!

Apoi s-a oprit, a tras aer adînc în piept şi a început să plîngă.

– Nu vreau să plec, Dan, nu vreau să plec cu ăla… îmi plac buzele tale, ai buze senzuale… eşti drăguţ, aşa, cum mă ţii acum în braţe, şi aş vrea să fim… adică aş vrea să mă… dar n-avem voie, ştii că nu se poate…

I-am jurat că n-o să spun nimănui, niciodată. Că Derrin n-o să afle. Mi-a spus, zîmbind amar, că nu are importanţă, că nu numai gelozia lui e problema. Deşi, da, m-ar fi omorît, dar nu asta era cel mai grav.

– Tu trebuie să rămîi aşa cum eşti, e şansa ta să faci ceva cu adevărat glorios, habar n-ai…

Ochii i se închiseseră pe jumătate. Mi-am desfăcut cureaua.

– Dacă te ating acum, s-a terminat. Încă nu-ţi dai seama ce ai putea pierde, Dan…

Voiam s-o iau în braţe, dar nu reuşisem să-mi întind mîinile decît pînă la jumătatea distanţei. Ce să fac mai departe? Nimeni nu mă învăţase. Mi-am strecurat palma sub ceafa ei, cum am văzut în filme. Dar tremuram, era cît pe ce să-i dau drumul capului, să-l scap pe ciment.

Sînt moldovean şi moldovenii au inventat violul, dar atunci ce fel de moldovean sînt eu?, m-

am întrebat, fiind aproape gata să renunţ. Îmi eram, totuşi, dator cu asta de prea mult timp. Virginitatea prelungită mă transformase într-un futangiu fără scrupule.

Vorbea la telefon, în engleză. M-am ridicat, mi-am aprins o ţigară. Mi-am amintit, fără nici o legătură cu nimic, ce mi se întîmplase mai demult, cînd eram în clasa a X-a.

Era vacanţa de iarnă, era chiar în ajunul Anului Nou. Cîţiva băieţi din cartier se adunaseră şi făcuseră o bandă de mascaţi. Pînă atunci nu mă băgaseră în seamă, dar în anul acela, pentru că le lipsea un om, m-au întrebat pe mine. Le lipsea „ursul“ şi e amuzant că m-au ales pe mine, cu cele 60 de kile ale mele. Mi-au dat costumul şi mi-au promis că vor împărţi banii cu mine corect, fără mizerii. Credeam că mama n-o să mă lase. Făceam toate Revelioanele împreună. În mod normal, nici n-ar fi vrut să audă altceva. Şi totuşi m-a lăsat. Mi-am făcut curaj s-o întreb şi m-a lăsat. Cu două zile înainte de Anul Nou, m-am întîlnit într-un magazin din cartier cu un coleg de clasă, care locuia la două blocuri mai încolo. Unul dintre vipurile clasei, dintre cei cu bani, frumuşel, fără coşuri, cu tupeu. Şi arogant – a rîs de mine cînd i-am spus că o să umblu cu o bandă. Mi-a zis că numai copiii şi rataţii fac aşa ceva în noaptea de Revelion. El, unul, urma să meargă la un chef mişto în noaptea aia, cu fete mişto. Nici măcar nu mi-a zis-o lăudîndu-se, ca un puţoi. Nu, mi-a zis-o cu milă.

Asta m-a amărît. Nu ştiam dacă să mai ies cu băieţii din cartier. Îmi stricase bucuria. Dar am ieşit. Am băut şi am urlat toată ziua. Am fost pe la rudele mamei şi nu mi-au deschis, aşa că le-am rupt cablul tv. Am spart becuri în scările blocurilor. Şi cu cît beam mai mult vin de-ăla acru, cu cît înaintam mai mult prin nămeţii murdari, cu cît urlam şi spărgeam mai mult, cu atît mai puternic auzeam în cap cuvintele colegului meu. Mi-era silă

de toate şi costumul de urs începuse să se descoasă şi tovarăşii mei de urat erau tot mai cretini.

Mergeam deja cu ochii aproape închişi, dar l-am văzut – la doi paşi în faţa mea, cu geaca lui de piele de zeci de milioane pe el, cu o sticlă de şampanie într-o mînă, uitîndu-se nerăbdător la ceas. Aştepta pe cineva, poate o fată. Era aproape doişpe noaptea. Da, aştepta o fată pe care avea de gînd să o sărute la miezul nopţii.

Nimeni nu mi-ar fi putut recunoaşte faţa, ascunsă sub mască. I-am secerat cu bîta picioarele. I-am tras apoi şuturi în cap. Ceilalţi din bandă, excitaţi, au sărit să mă ajute. În timp ce-l poceam, mă străduiam să nu scot nici un sunet. Mi-era groaznic de frică, mai ales cînd, la un moment dat, a întors spre mine faţa stropită de sînge şi mi s-a părut că mă priveşte în ochi.

Nu chiar fără legătură – mă simţeam, acolo, la cimitir, exact ca în momentul ăla, de la sfîrşitul anului.

Dintre picioarele ei, pe mormîntul lui Gheorghe Istrate, se scurgea un pîrîiaş de sînge. Ştiam care e răspunsul, dar am întrebat-o:

– Eşti la ciclu?

– Nu. Şi acum, băga-mi-aş, o să trebuiască să mă cos la loc.

O insectă argintie i se învîrtea pe deasupra capului.

Diriga a închis telefonul, a sărit în picioare, lîngă mormînt, şi şi-a aranjat grăbită fusta.

– Trebuie să ajung repede acasă, i-am spus lui Derrin că sînt în baie.

– Ce?

– Da, e foarte gelos. Vrea să fiu acasă pînă în 10.

Eu devenisem acum foarte gelos:

– Stai puţin, de unde ştie că nu eşti? Să nu-mi zici că află prin satelit.

– Nu, mă sună şi mă roagă aşa, pisiceşte, să-i pun la telefon „melodia noastră“… şi vrea să i-o cînte tigrişorul ăla de pluş.

– Ce tigru? Despre ce pula mea iartă-mă vorbeşti tu acolo?

– Ăsta. Tigrul ăsta.

A băgat mîna în poşetă şi a scos pluşachele cumpărat de la surdo-mut. A deschis telefonul şi a format numărul lui Derrin.

– *Honey bunny, I am home. Do you still want to hear our song?*

A apăsat pe lăbuţa tigrişorului. Era deja seara tîrziu. În cimitirul pustiu adia un vînt călduţ, care făcea flăcările lumînărilor să tremure. Era linişte, apoi liniştea s-a făcut ţăndări: *Oh, ie ie, living la vida loca!*

– Îl iau tot timpul cu mine, cine ştie pe unde rămîn peste noapte. Dar hai s-o ştergem, chiar mă grăbesc, trebuie să merg la baie… Şi în nici un caz n-o să fac pipi în cimitir.

După ce a intrat în blocul ei şi am luat-o încet spre casă, am simţit că mă sufoc. Mi se făcuse dor de ea.

Ne pare rău, numărul format este nealocat…

Vara ajunsese la jumătate, iar Diriga îşi cumpăra acum fuste din acele colţuri ale magazinelor de ţoale în care puţine femei au curajul să se aventureze, mai ales în micile oraşe, începusem să-i scriu poeme lungi şi ciudate, bovarice, pornind de la istoria visată a unui tînăr bărbat căsătorit, cu copil, care se îndrăgosteşte de o poetă frumoasă şi netalentată afectiv, era de fapt una dintre vechile mele fantezii pentru labă, le numisem *cîntece eXcesive*, şi felul meu jalnic şi complicat prin care încercam să-i spun Dirigăi că aş vrea să fiu cu ea *forever*, atît de jalnic şi complicat încît nici măcar nu i le-am arătat, oricum, îmi spusese clar că nu mai am voie s-o ating, dar şi aşa, eram cumva fericit, fusesem primul ei bărbat, fusese prima mea femeie, ce importanţă mai avea restul, i-o suflasem lui Derrin, ha!, *dar cine eşti tu?… iartă-mă că ţi-o zic: un nimeni*, le-o suflasem tuturor, şi cine ar fi crezut că tocmai ea era virgină, bănuiam însă că nu s-a terminat totul, altfel de ce mă rugase să iau cu mine peste tot tigrişorul într-un rucsac, între timp, Derrin continua să ne trimită mesaje roz, cu inimioare şi îngeri sunînd din trompeţele aurii, era acum în Nigeria, spunea că are de făcut o afacere rapidă, dar din care ieşeau mulţi bani, primise, din întîmplare, un mail de la moştenitorul unei averi uriaşe, pe care însă n-o putea ridica din diverse motive şi ar fi avut nevoie de un mic ajutor financiar, prietenul nostru se gîndise să-i acorde un sprijin mai consistent, aşa că s-a dus acolo să schimbe direct Sistemul pentru a debloca banii, mama nu-mi mai vorbea deloc acum, simţise că m-am îndrăgostit şi era foarte supărată, Ali ne-a cerut să renunţăm o vreme la supravegherea superorfanilor, pentru a ne concentra pe altceva.

Pe noul nostru obiect de studiu îl chema Vlad, avea 14 ani şi iubea cursele ilegale de maşini. În fiecare noapte îşi scotea maşinile în centrul istoric al oraşului, pe acolo pe unde se spune că s-ar fi născut Eminescu, şi le vîjîia cu amicii pînă dimineaţă.

Avusese deja cîteva accidente, într-unul din ele îşi pierduse chiar un deget de la mîna stîngă, şi fusese de zeci de ori reţinut de poliţie pentru „tulburarea liniştii publice“, dar, taică-său fiind chiar preşedintele PRM despre care vorbeam mai sus, scăpa de fiecare dată fără probleme.

Băga în el ketamină şi romparkin amestecate cu whisky şi spărgea capete, la întîmplare, pe străzi, împreună cu amicii. Avea un pui de tigru şi a intrat cu tigrul într-o seară în discotecă. I-a dat drumul şi pisoiul a sfîşiat coapsa unei fete care era la ciclu. A aruncat taică-său o grămadă de bani ca să acopere toată povestea.

Se zicea că tot aşa l-ar fi rezolvat şi după ce a violat o colegă de clasă, într-o pădure de la marginea oraşului.

Ali ne-a cerut să ne împrietenim cu el şi să-l filmăm de cîte ori aveam ocazia. Nu ne-a fost deloc greu, Diriga era deja o vedetă locală, Vlad ne-a făcut imediat oamenii lui de bază.

Ne lua peste tot.

În Maseratti-ul lui nou-nouţ pe care tocmai i-l cumpărase taică-său. Şi mai distractiv era că primisem nişte informaţii despre taică-său de la Ali şi undă verde să-i dau peste bot. Ceea ce-i făcea o mare plăcere lui fiu-său. Imediat cum apărea ziarul, mă suna şi mă umplea de bale de recunoştinţă.

Aflasem că bătrînul peremist fusese securist, ceea ce nu era greu de ghicit, în schimb noi aveam şi probe. Pe chestia asta făceam mişto de el. Destul de inofensiv, aş zice, dar domnului Gurliuc i se cam chirciseră coaiele de frică, din cîte ne spusese Vlad. Aştepta să-l sun sau să dau drumul

adevăratei poveşti – cum au arestat ei pe la sfîrşitul anilor ’80 un puşti de 10 ani care se juca de-a Pistruiatul şi scrisese pe un gard *Jos Ceauşescu* cu o noapte înainte de vizita acestuia în Botoşani. Cum l-au anchetat şi din greşeală l-au şi omorît. I-au plasat cadavrul în zona industrială şi au găsit repede un nenorocit de muncitor alcoolic pe care l-au acuzat de crimă. Ceea ce nu ştia domnul Gurliuc era că încă nu aveam de gînd să-l dau în gît, nu cu justiţia ne ocupam noi. Şi nici cu şantajele. Probabil de asta îi era şi atît de frică, pentru că încă nu-i cerusem nimic.

Apoi, într-o zi, au apărut Derrin şi Anatol în Chevrolet-ul lor. Foarte veseli şi bronzaţi. Lui Derrin nu-i reuşise afacerea, se pare că mailul era doar o şmecherie, dar nu-i păsa, ceva mult mai bun li se întîmplase acolo.

Am mers toţi patru la tipografie şi pe urmă am ieşit în oraş, la băut. Spre seară, Derrin şi Diriga s-au retras în camera lui de hotel, iar eu cu Anatol am continuat să bem şi să stăm la poveşti. Eu povesteam şi el mormăia în engleza lui oribilă. Pe la miezul nopţii am luat cîteva sticle de votcă şi l-am dus la mine acasă. Maică-mea a predat în tinereţe şi limba rusă, aşa că au pălăvrăgit amîndoi pînă dimineaţă. Asta am aflat a doua zi, pentru că am adormit înainte de ora două.

Pe la 3, m-a sunat Diriga. A bîiguit ceva la telefon. Eram somnoros, beat în continuare, n-am înţeles decît „îmi pare rău… îmi pare atît de rău“ şi „te rog eu, nu ieşi cîteva zile… “.

Era speriată.

Dimineaţă, cînd m-am trezit, Anatol dispăruse. Mama mi-a zis că primise şi el tot pe la 3 un telefon şi a trebuit să plece repede.

Televizorul era deschis, chiar pe postul nostru. Lucia, prezentatoarea de la ştiri, o tipă care nu mă plăcea deloc, vorbea despre un accident de maşină.

Am intrat în bucătărie să-mi fac o cafea. Am auzit-o de dincolo spunînd *Maseratti,* ceva despre un *val de pămînt*, apoi din nou *Maseratti,* şi deodată, clar, un nume: Vlad Gurliuc.

Murise pe loc. Iar fetei cu care era în maşină îi zburase capul pînă la marginea autostrăzii.

Mama îşi făcea cruci, cu gesturi largi, teatrale. M-a prins de mînă şi m-a tras lîngă ea, pe canapea:

– M-a oprit ieri pe stradă un individ…

Am sunat-o întruna şi de fiecare dată acelaşi răspuns: *Ne pare rău, numărul format este nealocat.*

Am alergat pînă la ea acasă. Mi-a deschis uşa o femeie tînără, care mi-a spus că nu ştie despre cine vorbesc, că în apartamentul ăla nu locuiau decît ea cu soţul ei de cel puţin zece ani. Nu auziseră de ea, deşi o văzuseră de cîteva ori la televizor.

După o lună, cînd am ieşit din spital, am găsit un mail de la Ambasada SUA, un forward la un mesaj primit de la Derrin.

Dear Chris and Mark,

I'm in Bucharest at the Marriott Grand room #520 this week (hotel ph–021-403-0000) and wanted to bring to your attention an issue of concern regarding an assault on one of my journalists here in Romania. I am convinced that it is an effort at strong-arm political intimidation, all threads leading back to PRM party members.

As you both probably recall, I am a founding member of Media Enterprises LLC holding company and Media Enterprises SRL in Romania, where we have our CoCo Cable Television newspaper and joint venture with *Curierul* de Botosani. One of my reporters was attacked and beaten around midnight Wednesday morning (a police report has been filed) in what clearly was an effort at political and editorial intimidation. A quick summary of recent events is as follows:

On Monday 13th June, my reporter's mother was approached on the street by Vasile Gurliuc, the PRM party member in the City Council [Gurliuc has some *Securitate* history too, apparently]; he

told her that 'something bad' would happen to my journalist (Mr. Dan Sociu, a well-known young poet, and satirist, popular even in Bucharest) if he continued to write any articles in our *Curierul* newspaper. We were at Tipographie on Monday and the paper was on the newstands and in village distribution as usual Tuesday morning. Wednesday Mr. Sociu was accosted by three men and beaten without any theft of his wallet, cell phone or other items of value.

Based on the response of the local police to the filing of the assault report, it is clear that Botosani municipal and county authorities will do nothing at all.

I know that US policy internationally takes a dim view of intimidation of the Press and restrictions on independent media. I can provide additional details and my chief editor is available to substantiate information about these issues. Is there an official US Embassy-related process, since I am the American behind these media efforts, to lodge some sort of formal protest against the assault (and threatened attacks) on my journalists? I have an excellent crew there and am going to need to keep them safe. We are all working exceedingly hard to bring objective, honest-reporting media to the region. The intimidation of my work force there threatens this business effort. I'm here, so call when you can and let me know your thoughts. Thanks and best regards, Derrin.

Dragă Chris şi Mark,

Sînt în Bucureşti săptămîna aceasta la Marriott, camera 520 (nr. de telefon de la hotel 021 403 0000) şi vreau să vă aduc la cunoştinţă o problemă legată de atacarea unuia dintre jurnaliştii mei din România. Sînt sigur că e vorba despre o încercare de intimidare de natură politică, toate firele ducînd către membrii PRM.

Aşa cum probabil vă amintiţi amîndoi, sînt membru fondator al Media Enterprises LLC holding company şi Media Enterprises S.R.L. în România. De noi aparţin ziarul *Curierul* de Botoşani şi, prin colaborare, televiziunea prin cablu CoCo TV. Unul dintre reporterii mei a fost atacat şi bătut miercuri dimineaţă, în jur de miezul nopţii (există un raport al poliţiei), aceasta venind

în continuarea a ceea ce e clar un efort de intimidare politică şi jurnalistică. Iată un rezumat al evenimentelor:

Luni 13 iunie, mama reporterului meu a fost interpelată pe stradă de Vasile Gurliuc, reprezentant al PRM în Consiliul Municipal (se pare că Gurliuc a avut legături şi cu Securitatea); acesta i-a spus că „ceva rău“ i se va întîmpla ziaristului meu (domnul Dan Sociu, un binecunoscut tînăr poet şi jurnalist satiric, popular chiar şi în Bucureşti) dacă va continua să publice articole în ziarul nostru, *Curierul*. Luni am fost la tipografie şi ziarul a intrat pe piaţă marţi, ca de obicei. Miercuri, domnul Sociu a fost acostat de doi bărbaţi şi bătut, fără ca aceştia să-i ia portofelul, celularul sau alte obiecte de valoare.

Avînd în vedere reacţia poliţiei locale, e clar că autorităţile botoşănene nu vor face nimic în această privinţă. Ştiu că politica internaţională a SUA presupune monitorizarea îngrijorată a oricărei forme de intimidare a presei şi a restricţiilor impuse presei independente. Pot să vă pun la dispoziţie şi alte detalii, iar directoarea ziarului vă poate ajuta cu informaţii adiţionale în această privinţă. Există un protocol al ambasadei SUA legat de aceasta, avînd în vedere că eu sînt cetăţeanul american din spatele acestor activităţi media, o formă de protest oficial împotriva atacării (şi ameninţărilor) jurnaliştilor mei? Am aici o echipă excelentă şi am nevoie să mi-i păstrez în siguranţă. Muncim cu toţii din greu să implementăm media obiective, oneste în regiune. Intimidarea echipei mele pune în pericol această muncă şi întreaga afacere. Sînt aici, aşadar sunaţi-mă cînd puteţi şi spuneţi-mi ce credeţi. Mulţumesc şi toate cele bune, Derrin.

Şi la cîteva zile după, un mesaj de la un anonim, în română (din anumite motive, pe care încă nu pot

să le dezvălui, o să transcriu aici textul fragmentat):

(…) astfel PHI („Proiectul Intenţie Ostilă"), sistemul de monitorizare constă într-o baterie de lasere, minicamere video şi senzori care urmăresc mişcările ochilor, nivelul transpiraţiei, bătăile inimii, ritmul respiraţiei şi particularităţile mersului – din raportul DHS (Departamentul Securităţii Interne): „PHI detectează intenţii ostile curente sau viitoare" (…) sistemele de supraveghere ale aeroporturilor şi cele ale obiectivelor importante sînt deja reconfigurate pentru a permite instalarea PHI (…) în rapoartele serviciilor secrete din întreaga lume, *NOMA* apare ca o afacere obişnuită: trafic cu organe, adopţii ilegale, pornografie infantilă (…) constituirea unei armate secrete de „Inocenţi" – extract: „după cum au demonstrat testele, intenţiile criminale ale Inocenţilor nu pot fi detectate de PHI, aceştia nepercepîndu-le ca atare (…) nivelul de *inocenţă* se măsoară după gradul de *dislocare* al acestora – termenii sînt încă imprecişi, un efect al tulburărilor recente din Departamentul de Semantică (…) vezi concluziile testelor făcute pe copii şi adolescenţi din Europa de Est, un mediu perfect pentru recrutarea Inocenţilor – indiferenţa, lipsa de afecţiune şi deruta morală ale progenitorilor au creat tipuri mintale adecvate scopurilor noastre (…) N 432 – *Vlad Gurliuc*, 14 ani – *nivel de inocenţă* 800, unul dintre cele mai mari punctaje de pînă acum; în consecinţă, se cere focalizarea pe eşantioane similare (…) N 0 – *Dan Sociu*, 27 de ani – numit în rapoarte şi *Prototipul*, cu un *nivel de inocenţă* de 3000, urma să fie pregătit pentru rolul de lider al primelor echipe de elită selectate în vederea primei operaţiuni majore, operaţiunea-test *Victor Eminescu*, constînd în asasinarea (…) *Prototipul* şi-a pierdut atribuţiile ca urmare a scăderii neaşteptate a *nivelului de inocenţă* pînă la mai puţin de 250; se pare că transformarea dramatică are legătură cu pierderea (neautorizată) a virginităţii acestuia, factor esenţial de *dislocare* în cazul său (…) cerem *adormirea* celor doi Agenţi utilizaţi în preliminariile *Noma* (…)

În attachmentul aceluiaşi mesaj am găsit un filmuleţ. Părea făcut cu un aparat superprofesionist, imaginea şi sunetul erau foarte clare. Începea abrupt – eu, la masa mea obişnuită de sub televizor, în crîşma mea de cartier, cu un pahar de votcă în faţă, răsfoind o carte subţire.

Apăreau în cadru o tipă sexy, într-o rochie albastră şi un bărbat înalt, solid, ras la sînge, cu ochelari de soare.

Apoi se auzea, de undeva de la înălţime, întrebarea ei:

– Sînt libere scaunele astea două?

Ultimele cadre, jenante, erau luate la mine acasă, în faţa televizorului. Într-un colţ se vedea mama dormind, în prim-plan eram eu, beat, masturbîndu-mă furios.

Unghiurile de filmare se schimbau foarte brusc, de parcă aparatul ar fi fost plasat pe un punct mişcător foarte rapid şi capricios. Ca o insectă.

Imediat ce s-a terminat, i-am dat *Delete*.

Şi mi-am amintit: *tot ce atinge Diriga se umple de sînge.*

Mai ştii mesajul ăsta?

Cher Pascal,

Dan a demenage pour Bucarest et nous allons loger donc ensemble. Tu vois, la visite a Iasi que j'ai fait avec toi, m'a offert l'occasion de mieux connaitre Dan. Je suis terriblement tombee amoureuse a ce moment-la et je le suis encore... Helas! createur des amours fictionnels, il s'avere des fois que tu benit aussi des amours reels! Merci.

Tu ar trebui să ştii unde e, sînt sigur că ţie ţi-a mai scris. Ajută-mă, te rog – nu-ţi cer să fii indiscret, dă-mi însă măcar un indiciu. A plecat la mai puţin de o săptămînă după ce a murit Maia şi de atunci o caut întruna. Le-am arătat fotografia ei tuturor taximetriştilor, am răscolit internetul după un semn cît de mic.

E atît de cald astăzi… Cred că sînt deja la a douăzecea bere şi tot scrisul ăsta m-a secat de vlagă.

Ţi-am spus că în clădirea în care lucrez se toarnă în fiecare lună cîteva secvenţe dintr-un film.

Da, într-o dimineaţă am intrat în birou şi l-am găsit pe Jeff Goldbloom pe scaunul meu, citindu-şi scenariul. Filmul în care juca se numea *Adam Resurrected* – mi-a spus, cerîndu-şi scuze că mi-a ocupat spaţiul. În altă zi l-am văzut pe Steven Seagal în curte, pregătindu-se pentru o scenă de caft, probabil. Şefa mea, doamna Ghiu, are o scrumieră aurie pe care li se pune tot timpul regizorilor pata. A apărut în cinci filme pînă acum, primul fiind cred că *Restul e tăcere* al lui Caranfil.

Da, avem o viaţă foarte palpitantă… Dimineaţa, cînd cobor scările, intru în bătaia camerelor de supraveghere ale firmei de la etajul unu. Apoi, pe Calea Victoriei, intru cu siguranţă în cîteva reclame, în filmele de familie ale turiştilor japonezi din Piaţa Revoluţiei, trec prin faţa camerei video din faţa B1 TV şi apar cîteva secunde la emisiunea lor de dimineaţă. Aş vrea să mă vadă, măcar o dată, şi mama, dar mi-a comunicat că nu se trezeşte ea aşa de devreme pentru atîta lucru.

Mi s-a părut că o văd pe Youtube, într-un club din Berlin.

Cînd plouă, mai ales cînd plouă cîteva zile la rînd, Bucureştiul se micşorează, se transformă într-un orăşel de provincie, se îmblînzeşte cumva.

Mă uit pe fereastră, pe partea ei de pat, cea care, după telefonul mobil, e pe Calea Victoriei, aşa cum jumătatea mea de pat e pe o cu totul altă stradă, pe Lipscani, şi văd părculeţul de joacă din Botoşani, din cartierul în care am copilărit. Şi veşnicile barăci cu muncitori care ies, zgribulindu-se, prin ploaie, la pişat şi fug repede înapoi. Simt că l-am pierdut pe „acasă“. Pierderea sentimentului de „acasă“ m-a obsedat tot timpul. Îmi amintesc că, privindu-i pe muncitorii ăia, tînjeam să fiu cu ei, într-o baracă din aia. În spatele ferestrelor, în bucătăria caldă şi familiară – unde eram, totuşi, protejat şi eram „acasă“, mă simţeam ca un

homeless rătăcind prin ploaie. Cînd eram mic, tata m-a găsit o dată într-unul din vagoanele alea de tablă, mîncam costiţă cu fasole la conservă cu muncitorii şi păream aşa de fericit... Vînez peste tot senzaţia aia de „acasă“ şi mi se întîmplă să o găsesc în cele mai ciudate locuri.

M-am simţit acasă multă vreme în crîşme soioase, printre boşcăitori necunoscuţi. Uneori chiar simpla prezenţă a unui televizor mă face să mă simt aşa. Mi se întîmplă să merg la cîte cineva în vizită sau la vreun chef şi să nu-mi doresc decît să stau izolat „în camera cu televizorul“ şi să fiu lăsat în pace. Îmi plac şi „camerele copiilor“, sau cele în care s-a consumat cîte o adolescenţă – camerele alea mici şi *cozy*, cu unele resturi de postere vechi sau abţibilduri cu vedete uitate pe şifonier, cu casete audio vechi şi prăfuite păstrate în cutii, albume cu fotografii „de pe la chefuri“ şi, obligatoriu, „din excursii“, majoritatea plictisitoare, moarte, poze cu oameni care pozează. Dar ce e mişto la ele e tocmai faptul că sînt arhivate, mă uimeşte capacitatea celorlalţi de „a nu se împrăştia“, încrederea lor în importanţa fiecărei părticele de existenţă. Nu ştiu să stochez nimic, nu am răbdare. Am lăsat în Botoşani, cînd m-am mutat aici cu Viviana, o droaie de genţi, de cărţi, haine şi hîrtii scrise (ciorne, jurnale) şi nu mă stresează mai deloc pierderea lor... *Phantom-like thinking*, să treci prin uşi, prin obiecte şi oameni şi situaţii şi emoţii fără să te atingă, de fapt, fără să-ţi rămînă mare lucru din ele.

Acasă a dispărut încetul cu încetul, dar brutal.

Primii pereţi – cînd a murit tata.

Apoi cînd am lăsat-o pe mama şi am plecat.

Şi ultimii acum, după ce a plecat ea.

Dansa în mijlocul clubului, pentru toată lumea, dar cu ochii pe mine. În miezul creierului meu o piticuţă, o făptură făcută numai şi numai din încîntare, peste care creştea încet, încet o anvelopă

de îndrăgostealã, se mişca în ritmurile Vivianei, copiindu-i mişcările.

Eram un băieţel care priveşte sufocat de veneraţie mişcările mamei.

Iubitul meu, spusese, mi-am amintit brusc.

Aveam în mînă o sticlă de bere – mi-am desprins degetele şi i-am dat drumul – tăiată de lumina stroboscoapelor, sticla părea că s-a oprit în aer la jumătatea distanţei dintre braţul meu şi podea – a dispărut în beznă – s-a desfăcut la picioarele mele într-o mie de petale argintii – din mijlocul lor a ţîşnit un lichid care trebuie să fi semănat cu sperma căutătorilor de perle – *iubitul meu*, spusese – mă simţeam ca un rock-star.

Cu cîteva zile înainte, mă sunase:

– Bună, Dan. Sînt Viviana, ne-am cunoscut în Club A. Acu' două luni, nu ştiu dacă-ţi mai aminteşti...

Îmi reluasem programul – televizor toată ziua şi seara crîşmă, în acelaşi ritm. Şi cinci *poveşti adevărate* pe lună, ca să mai aduc un ban în casă. Prima de după dispariţia Dirigăi era un fel de comedioară romantică despre un băiat dintr-un partid politic care se îndrăgosteşte de o fată din partidul rival şi fata e şi ea îndrăgostită de el şi o vreme se tachinează apoi hotărăsc să îşi depăşească diferenţele şi se căsătoresc. La sfîrşitul poveştii cadavrele celor doi sînt găsite în bucătărie. Se omorîseră unul pe altul.

Singura schimbare din vechea mea rutină era că, din cînd în cînd, mîzgăleam cîte un *cîntec eXcesiv*, fără prea multă plăcere şi fără un scop clar. Erau texte pentru Diriga şi, de cînd plecase ea, chiar nu păreau să mai aibă vreun sens.

Nici măcar nu le văzuse vreodată.

Totuşi, într-o zi m-a sunat redactorul-şef al editurii Polirom, Lucian Dan Teodorovici, şi m-a întrebat dacă am un volum de poezie pentru noua serie de la Cartea Românească, editura la care

lucrez acum şi care tocmai fusese cumpărată de Polirom. Prima mea carte ajunsese, nu înţeleg cum, la Lucian, şi lui îi plăcuse destul de mult cît să-mi facă acea ofertă. Am zis OK şi i-am trimis tot ce scrisesem în ultima vreme. Eram relativ cunoscut în cercurile tinerilor poeţi, despre viaţa mea însă nu se ştia mare lucru, aşa că delirul controlat din acele texte putea fi luat foarte uşor drept poezie autobiografică. Voiam asta. Voiam să se creadă că am o viaţă. Cînd a apărut, în toamnă, n-am suflat o vorbă despre adevărata natură a cărţii.

În octombrie a fost petrecerea de lansare, în Club A – apăreau cinci cărţi de poezie deodată, într-un format foarte *glamorous*, cu CD şi distribuţie în toată ţara. Mi se părea ireal, dar m-am lăsat dus de val. Pentru înregistrarea CD-ului m-au chemat la Iaşi, unde era sediul editurii Polirom, dar îmi fusese frică să plec din oraş, aşa că l-am făcut în Botoşani, într-un studio particular, şi l-au prelucrat la un post de radio. Dar la cheful de lansare mi-au spus clar că trebuie să fiu.

Am rugat-o pe mama să vină cu mine, dar m-a refuzat. Nu-şi revenise din supărare. Ar fi fost mai bine s-o fi făcut, pentru că din cauza refuzului ei avea să mă piardă…

Drumul pînă la Bucureşti a fost groaznic. Ezitam înainte de a face cele mai elementare gesturi, scările de la uşa trenului mă ameţeau. Nu semăna cu nimic din ce ştiam eu de la televizor. Probabil că, la cîte filme văzusem, m-aş fi descurcat oriunde în lume, în America în primul rînd. Aici însă trebuia să-i imit pe ceilalţi.

La gară am urcat într-un troleibuz cu care aveam de mers vreo 30 de staţii. La prima, o femeie m-a întrebat: *Coborîţi?*

Femeia semăna cu mama – ca să n-o dezamăgesc, am coborît.

Seara a fost halucinantă. Am băut mult, ca să mă relaxez şi să n-o iau la fugă. După lansare, Silviu Lupescu, directorul editurii, m-a întrebat dacă nu vreau să mă mut în Iaşi şi să lucrez pentru el.

Ca în urmă cu cîteva ore, în troleibuz – mai puţin asemănarea acestuia cu mama –, ca să nu-l dezamăgesc, i-am spus că da.

Cînd, în sfîrşit, ieşeam pe uşă, mi-am dat seama că-mi uitasem căciula cu urechi, pe care mama mă obligase s-o port, undeva pe o masă în bar. M-am întors şi, cum mă apropiam de masă, o fată micuţă, grăsuţă, cu sîni frumoşi şi cu ochi mari, mari, cu ochelari şi cu ciorapi de plasă, a sărit şi m-a luat în braţe:

– Nu se poate, asta e telepatie, toată seara m-am gîndit cum să fac să te agăţ şi acum ai venit tu la mine.

Am murmurat, pierdut, că m-am întors să-mi iau căciula. Mi-a dat cartea ei de vizită: Viviana Muşa, Editura Trei, Director de Imagine.

Restul îl ştii şi tu, Pascal – ai venit la sfîrşitul lui noiembrie în România ca să faci un reportaj despre crima de la Tanacu. Te-ai hotărît să vezi şi Iaşiul. Viviana, care te însoţea, m-a sunat să mă întrebe dacă nu vreau să iau masa cu voi.

Spre seară am ajuns în Black Out şi la miezul nopţii eram în camera ei de hotel.

Cred că de aşa ceva am avut nevoie dintotdeauna: o Directoare de Imagine care să mă iubească.

30 august 2006, Bucureşti,
între orele 12-18,30
dansociu@yahoo.com

Mulţumiri

Toate personajele sînt reale, cîteva dintre frazele (sau măcar spiritul lor) care le-au fost atribuite aparţin însă, mai mult sau mai puţin deformate sau chiar cu alt sens, unora ca (ordinea este întîmplătoare): Jakob Böhme, François Truffaut, David Cronenberg, Gertrude Stein, Andriy Bondar, Jean Baudrillard şi altora, probabil.

Mulţumesc tuturor celor menţionaţi în carte, în special mamei mele şi Vivianei, ale căror dispariţii, prima doar pentru o perioadă din prima copilărie, a doua pentru cîteva zile nesfîrşite, m-au atins destul cît să produc aceste pagini. Desigur, editurii Polirom şi, nu în ultimul rînd, doctorului Dan Grigore, fără ale cărui skilluri de diagnostician şi chirurg această carte ţi-ar fi dispărut deodată, dragă cititorule, chiar în această clipă, din mîini.

Table of Contents

1
Eram o femeiuşcă leşinată în braţele ei
…ştiam destul de bine cu ce se ocupa el, de fapt, printre altele: ancheta şi tortura prizonerii, într-un program de training pentru anchetatori şi torţionari
Bătrînica din Łódź eram eu
Derrin şi Diriga au intrat în crîşma mea într-o seară de vineri…
…asta e Ultima, îmi spuneam şi gîndul mă umplea de melancolie…
Nu înţelegeam ce voia telefonul de la mine
Ştiam că această patimă e o boală
…Eminescu… Victor Eminescu…
2
…capitolul obligatoriu cu amintiri din Comunism…
…nu le era deloc milă de noi şi de-aia meritau să le luăm copiii…
Fusta ei era dintr-un material atît de uşor, am suflat şi s-a ridicat…
Ne pare rău, numărul format este nealocat…
Mulţumiri

Table of Contents

1 8

Eram o femeiuşcă leşinată în braţele ei 9

…ştiam destul de bine cu ce se ocupa el, de fapt, printre altele: ancheta şi tortura prizonerii, într-un program de training pentru anchetatori şi torţionari 12

Bătrînica din Łódź eram eu 16

Derrin şi Diriga au intrat în crîşma mea într-o seară de vineri… 20

…asta e Ultima, îmi spuneam şi gîndul mă umplea de melancolie… 23

Nu înţelegeam ce voia telefonul de la mine 27

Ştiam că această patimă e o boală 30

…Eminescu… Victor Eminescu… 36

2 50

…capitolul obligatoriu cu amintiri din Comunism… 51

…nu le era deloc milă de noi şi de-aia meritau să le luăm copiii… 61

Fusta ei era dintr-un material atît de uşor, am suflat şi s-a ridicat… 69

Ne pare rău, numărul format este nealocat… 78

Mulţumiri 91